

AZ ŐRTORONY

és Krisztus jelenlétének hírnöke

Dígyázó! meddig még az őj?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Vychází měsíčně v Praze IX.,
Podvíní 184.

Monthly, December 1938
Havi folyóirat

25. évfolyam 23/24 szíam

1938 december 15

TARTALOM

Az ő háborúja, III. rész	194
Az ő háborúja, IV. rész	201

Ti vagytok az én tanuim,
szól JEHOVA,
hogy Jsten vagyok
Ésaiás 43:12

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3 rd 1879.
(Sec. 397, P. L. and R.)

Vyplácení novin. zn. povoleno fed. p. a t. S. list. 1937 č. 281 900/IIIa 1937 — Dohledací pošt. úř. Praha 79.

Kč 2.—

Made in Czechoslovakia

AZ ŐRTORONY

és Krisztus jelenlétének hirnöke

25. évfolyam

1938 december 15

23-24 szám

Az ő háborúja

III. rész

„Ne féljetelek... a harc Istené!” — Krónika II. 20 : 15.

JEHOVA ISTEN A maga módszere szerint felel a népe imádságára. Így például a jámbor Kornélius sokat imádkozott Istenhez még mielőtt a pogányoknak az alkalom ajtaja megnyitott volna, s Jehova akkor meghallgatta imádságát és elküldötte angyalát, hogy Kornéliust efelől következőképpen értesítse: „A te könyörgéseid és alamizsnáid felhatottak Isten elébe emlékezetnek okáért.” (Csel. 10 : 4) Dávid Jehovához fordult a következő imádsággal: „Hallgasd meg, Isten szómat, mikor panaszkodom; az ellenségtől való félelemtől mentsd meg életemet” (64. zsoltár 2); s Dávidnak ez az imája most esedékes. Isten szolgálja megint csak így imádkozott: „Jehova, hallgasd meg imádságomat, és kiáltásom jusson te hozzád! Ne rejtőd el orcádat tőlem; mikor szorongatnak engem, hajtsd hozzám füledet; mikor kiáltok, hamar hallgass meg engem!... Oda fordul a gyámoltalanok imádsága felé, és azoknak imádságát meg nem utálja.” (102. zsoltár 2, 3, 18) „Mert az Úr szemei az igazaknak vannak, és az ő fülei azoknak könyörgésin.” — Péter I. 3 : 12.

Isten előképes népe ott állott az ég felé fordított ábrázattal és szorongó szívvel, várva és remélve, hogy Isten felelni fog Jósafát imádságára, s ott helyre lett állítva a Jehova trónja és a földön lévő népe közötti összeköttetés: „Akkor Jaházielre, a Zakariás fiára — ki Benája fia, ki Jehiel fia, ki Mattánias fia és az Asáf fia közül való Lévíta volt — Jehova szelleme szállt a gyűlékezet közepette.” — Krónika II. 20 : 14.

A Jehova által szolgálóknak adott nevek mind jelentőséggel bírnak. Eppenezért nyilván feltárja az akkor használt szolgálóinak a nevét és nemzetségi táblázatát. A „Jaháziel” név jelentése „Istentől megtekintett”, ezek pedig olyanok, akiket Isten igazaknak tekint. „Jehová az ő szent templomában. Jehova trónja az egekben; és ő szemei látják, szemöldökei megpróbálják az emberek fiait. Jehova az igazat megpróbálja, a gonoszt pedig, az álnokság kedvelőjét gyűlöli az ő lelke. Mert Jehova igaz; igazságot szeret, az igazak látják az ő orcáját.” — 11. zsoltár 4, 5, 7.

Jaháziel eszerint az Úrnak a templomban összegyűlt juthait árnyékolta elő, akiket a nagy bíró, Krisztus Jézus elismeri s az igazság palástjába öltözteti s azután igazságban visznek áldozatot az Úrnak. Jaháziel „Zakariás fia” volt, amely névnek a jelentősége „Jehova reá gondolt”. Isten rá gondolt az eredeti hű Izrael maradékára és kiszabadította őket Babilonból. (Ésaia 49 : 14—17) E férfinak a családja nyilván annak kimutatása végett van feltüntetve, hogy ő az Istenhez hű férfiak osztályához tartozott. Ez „Benája fia” volt, amely név jelentése „Jehovától épített”, illetve mint Isten fia a királyi házba beépített. — 113. zsoltár 9.

A továbbiakban meg van írva Jaháziel nemzetségi táblázatában, hogy ő Jehiel leszármazottja volt, amely utóbbi névnek a jelentősége „Isten által elragadott”, ami valószínűleg a hazugság menedékeinek az elragadását jelenti vagy arra vonatkozik. (Ésaia 28 : 17) Ez

„Mattánias fia” volt s ez a név „Jehova ajándékát” jelenti, amint az a Jelenések 2 : 17-ben írva van: „A gyűzedelmesnek... adok fehér kövecskét s a kövecskén új írott nevet, amelyet senki nem tud [1931 előtt, mielőtt az Úr a népének az új nevet kinyilatkoztatta], csak az [a hű maradék], aki kapja”, amit a szőlőmunkások béérének az Úr útján való kifizetése is illusztrál vagy szemléltet. — Máté 20 : 8

Jaháziel Lévíta volt mint Mattánias, „a Lévíta” tehát egy, aki az Úrhoz csatlakozott (Mózes I. 29 : 34; II. 32 : 26), illetve olyasvalaki, aki magát mindenkorra Isten templomi szolgálatára szentelte Jehova nagy főpapja vezetése alatt. (Mózes IV. 3 : 6—10) Jósafát és a többi Júdaheliek nem voltak templomi szolgák. Jaháziel egy született Lévíta volt. Eppenezért az általa közzét üzenet Jehova Isten üzenete kellett legyen a templomi népe számára és a templomban jelenlévő üzenete, aki az ellenképpen vagy a beteljesedésben az Úr Jézus Krisztus. Ez a Lévíta Asáf egyik fia volt, amely név „begyűjtőt” vagy „összegyűjtőt” jelent, miként az Úr is először a királyi ház maradékát, a „kicsiny nyáját” s azután a „más juhokat” összegyűjti s őket egy nagy-szerű ünnepeyre, illetve a betakarítás vagy sátoros ünnepre hozza össze. „Gyűjtsétek elém kegyeseimet, akik áldozattal erősítik szövetségemet!” — 50. zsoltár 5.

Erről az előképes begyűjtésről van megírva: „Es a takarodás ünnepe az esztendő végén, amikor termésed betakarítod a mezőről.” (Mózes II. 23 : 16) Asáfnak a nemzetségi táblázata a Krónika I. 6 : 1—30-ban vissza van vezetve egészen Léviig. Ő egy zenész volt. Dávid király őt kinevezte a templomba főzenésznek vagy énekosnak. (Krónika I. 16 : 1, 4, 5) Ez szintén egy „látó” volt vagy egy olyan, aki Isten akaratát felismeri, amint az is van írva vagy másképpen ismertette van. Ő zsoltárokat is költött és zenésített, amelyek a templomban zenekísérettel énekelve lettek. Néhány zsoltárnak a felirata „Asáf zsoltára”. „Az Asáf fia” voltak azok, „akik ki voltak képezve az éneklésben és értették az Úrnak való éneklést” vagy a Parallelbiblia szerint: a „Jehova éneklésében gyakorlottak.” (Krónika I. 25 : 6—9) Az Úrnak bizonyára célja volt azzal, hogy ezt a nemzetségi táblázatot felvettette a Szentírásba, ami világosan és nyomatékosan arra mutat, hogy ő az ily énekeseknek a felhasználásával a templomban kinyilatkoztatta, hogyan kell eljárjon a most földön tartozkodó templomsereg, ha a vészély órája bekövetkezik vagy egy szorongatás beáll, s így bemutatja az eljárás módját, amelyet a templomsereg tagjainak követni kell s hogy ők a Jehova dicsőítésének éneklői kell legyenek.

Jehova szelleme az a láthatatlan erő, amely az Isten akaratát szerint működik s a hozzá ragaszkodókat indíttatja az ő feltett szándéka szerint cselekedni; azért van megírva a szövegben Jaházielről: „Jehova szelleme szállott reá a gyűlékezet közepette.” Így inspirálta őt Isten és indította, hogy kihirdesse a nép előtt Jehova üzenetét. „Mert sohasem ember akaratából származott

a prófétai szó; hanem a szent szellemtől indítva szólottak Istennek szent emberei." (Péter II. 1:21) A főnekes, aki a Jehova dicsőségének a templomban való ünneklésére szolgált, ez alkalommal kifejezésre kellett juttassa Jehovának az összegyűlt Júdabeliekre vonatkozó akaratát. Így Arnyékolta elő Jaházuel a mostani csatornát vagy az Úr mostani edényét vagy eszközt, amelyet arra használ, hogy az üzenetet a templomból Isten akarata szerint kihirdesse a most a népének szilárd meggyőződést és bizalmat nyújtson a mindenható Isten gyorsan következő nagy napjára vonatkozólag. Az Úr Jézus Krisztus 1918-ban történt templomához jövétele óta nem használt fel egyes személyeket azok között, akik magukat az Úrnak szenteltetteknek állítják, hogy általuk népével a felvilágosítás üzenetét közölje a szorongattatás idején, hanem a templomi közvetítést vette igénybe, illetve a földön lévő népével való összekötő csatornát. Ezt az összekötő csatornát „a Társulatnak” nevezzük, amely Isten népéhez az iratai, különösen Az *Oratorny* által szól. Az a kijelentés hogy az Úr szelence a gyülekezet közepette jött ama Lévitára, azt mutatja, hogy az Úr most a népéhez szól, amely hozzá van gyűjtve a templomba és teljes egységre jutott a éber és kíváncsian áll készen az utasítások követésére, amelyek a templomból jönnek. Az is bizonyos, hogy az Úr csak azokhoz szól ily módon, akik teljes egységben és összhangban maradnak vele, szeretetben szilárdan összefüve együtt állanak, szívvel teljesen Istenhez és királyságához ragaszkodnak. Ezért Isten népe között többé nem lesz szakadás. A jelen idő a nagy veszély ideje. E tényállásról különösen vegyen tudomást mindenki, aki magát Isten gyermekének állítja és ennek megfelelően cselekedjék.

* Jehova azután szolgálja által így szól az összegyűlt népéhez: „Mindnyájan, akik Júdában és Jeruzsálemben lakoztok, és te Jósáfát király, halljátok meg szómat! Így szól Jehova néktek: Ne féljétek és ne rettegjétek e nagy sokaság miatt; mert nem ti harcoltok velük, hanem az Isten!” (Kronika II. 20:15) „Mindnyájan, akik Júdában laknak” ebben a szövegben mindazokat szemléltetik, akik Jehovát dicsőítik, teljesen benne bízunk és parancsait teljesítik. Tehát a templomsereg összes tagját és mindazokat, akik velük a templom előtt állanak, Isten és az ő Krisztusát dicsőítik. Isten úgy a „Jeruzsálem lakosaihoz”, mint a Júdabeliekhez fordul, ami világosan azt látszik mondani, hogy még mások is voltak ottan, akik a Jonadábokat vagy a jóakarató embereket szemléltették s ezek most össze vannak kötve a templomsereggel. Azután így szól Jaházuel, Jehova szolgálja: „És te Jósáfát király”, s ezáltal arra mutatott, hogy az ott hallott hang végeredményben Jehova szolgáljának a hangja volt, s hogy eszerint most Jehova Krisztus Jézus, a király és igazságghirdető által szól a templomseregnek. Ebből következik, hogy a Jehova szervezetében — különösen pedig annak látható részében — egyetlen teremtmény sincs, akinek a szorongattatás ez órájában nem kellene az írott utasításokra hallgatni, nem kellene azokat elismerje és kövesse. Következésképpen az ott használt és te Jósáfát szavak mindazokat magukba foglalják, akiknek halló fülük van. Aggodalommal és lélekzetviasszafojtva állottak ott az Izráeliták, azaz a várakozással, hogy Jehova felelni fog a kiáltásukra és a Jósáfát király által mondott imára. Mindazok a földön, akik most Jehovához ragaszkodnak és a szövetségelt ellenség nagy haragját látják, amely állig felfegyverkezve a végső csatára felvonul, mindezek a hűségesek feszülten és lélekzetviasszafojtva állanak ott, várnak a Legfelségesebb trónjától jövő utasításokra és égő vágyal igyekeznek ez utasításokat követni.

¹⁰ Azután Jaházuel az összegyűlt néphez szólott: „Így szól Jehova néktek [az összes ott összegyűltetekhez]: Ne féljétek!” Mivel az idő és helyzet oly kritikus volt, többre volt szükség egy csupán teremtmény üzeneténél, s azért küldte Isten az ő üzenetét. Egyedül Isten üzenete lehetett elégséges abban a szorongatott helyzetben és tudott a szorongatott néphez bátorságot önteni. Így áll

a helyzet most is, amidőn Isten népe nagy veszedelemben és aggodalmak között van. A hűségesek most egy idő óta az ellenségtől rájuk zúdított keserű üldözötést érzik, s e pillanatban látják a szövetségelt gonosz elemeket szétszételien elhatároztasukban, hogy Isten népén nyers erőszakot alkalmazzanak. Valamely földi teremtménytől származó bátorító szavak most egyáltalán nem volnának elegendőek arra, hogy Isten népénél bizalmat és reménységet keltsenek. Ehhez Jehova üzenetére van szükségük, s Jehova sohasem hagyja cserben népét. Ezért közvetíti Krisztus Jézus a templomban az üzenetet földi eszköze által és mondja most népének e nagy veszedelem idején: „Ne féljétek” az ellenség hatalmának és gonosz szándékának a kinyilatkoztatásától! (Máté 10:28) Ez a kép Isten népének a bátorítására szolgál. Hasonló volt Elizeus dotháni példája, mikor egy erősen felfegyverzett hadsereg vette körül őt és szolgálját. Midőn a szolgálja a félelmetől felkiáltott. Elizeus az Úr következő üzenetét mondta: „Felele ő: Ne félj! Mert többen vannak, akik velünk vannak, mint akik ő velük.” (Kir. II. 6:16) Jehova angyalának a hadserege ott volt, hogy megoltalmazza Elizeust és a vele lévőket. Amiként akkor volt, úgy van ez ma is, amidőn az armageddoni csata közeledik. Ha a közeledő, az Isten népét romlással fenyegető ellenség annak jele volna, hogy Isten az ő népet helyteleníti, akkor ennek minden oka meg volna a félelemre. Most azonban megemlékeznek a Jehovát szeretőik és neki szolgálók a nekik adott ígéretről: „Legyen a ti hitetek szerint.” Mivel teljesen hisznek az Úrban és egészen megbíznak benne, nem félnek sem emberektől, sem az Ördögtől, hanem Jehovát félik, amint megmondotta nekik: „A sergek Jehováját: Őt szenteljétek meg, Őt féljétek és Őt rettegjétek!” — Esaiás 8:13.

¹¹ Továbbra is népéhez szólva, mondotta Jehova Jaházuel által: „Ne rettegjétek e nagy sokaság miatt”, illetve, ne bátoratlanodjatok el, ne esüggredjétek vagy ne riadjatok vissza, hogy mindent feladjatok, leüljétek és ellenállás nélkül engedjétek az ellenséget magatok körül topogni. Ugyanez áll a maradékra, a templomban lévő felkentekre is. Elizeus szavai ráillenek most Isten földön lévő népére: „Többen vannak azok [a felsőbb hatalmasságok, Jehova és Krisztus], akik velünk vannak, mint akik velük [az ellenséggel].” Ugyancsak Jehova mondja népe bátorítására prófétája által: Minden „nemzet egy vízeséppnek tekintetik a vederben és egy porszemnek a serpenyőben”, amelyet lelhelte által Jehova és akaratának végrehajtója eszeper a létből. A jelenkor nem az az idő, amidőn az emberektől vagy az Ördögtől kellene félni. Ami az Urat és szervezetét illeti, csak egyetlen kimenetel lehetséges. Miért nem kellene félni most Isten népe az ellenségtől? A felelet a Legfelségesebb trónusától így hangzik:

„A HARC NEM A TIÉTEK, HANEM ISTENÉ!”

¹² Az itt „Istennek” fordított héber szó *Elohim* és soha sincs Jézusra vagy valaki másra alkalmazva, hanem egyedül Jehovára. Ezek a szavak a Jósáfáttal ott álló Izráelitáknak teljes biztonságot nyújtották, hogy a közeledő csata nem Isten átka a szövetséges népén s így nem ennek meghülytetésére kellett szolgáljon. Hasonlóképpen teljes biztonságot nyújtanak ezek a Legfelségesebb trónusától származó szavak mindazoknak, akik a földön Isten templomához tartoznak s teljesen ragaszkodnak Jehovához, hogy a mai szövetséges Ammoniták, Moabiták és a Seir hegyén lakozók bombasztikus fenyegetései, valamint az e felsorakozó társaság részéről fenyegető veszedelem nem az Isten népe valamely mulasztásának a következménye. Az ellenségnek az Úr népe ellen való felvonulása nem Jehova akaratából vagy az ő utasítására történik, hogy a népet így megbüntesse, hanem a Mindenható akarata szerint a csata különösen az ellenség megsemmisítésére kell végbemenjen. Ez a mindenható Isten nagy napjának a csatája, s ez az ő nevének az igazolása lesz. Most az Úr szentéje meg van

tisztítva, s a templomsereg minden tagja egységben van, teljesen és egészen egyesültek Krisztus Jézusban. Azért talál a következő Íráshely különösen reájuk: „És semmi átok nem lesz többé Jehovától a hű népén; és az Istennek és a Báránynak királyiszéke benne lesz; és szolgáló szolgálnak neki, és látják az ő orcáját; és az ő neve homlokukon lesz.” (Jel. 22 : 3, 4) Mivel ez a mindenható Isten csatája, mozdulatokat végeztet most az ellenséges haderőkkel és a csapdába vezeti őket, amelybe biztosan bele esnek, s ez az Úr ellenségeinek biztos pusztulását fogja előidézni.

¹² Az összegyűlt Júdabeliekre nézve természetesen egy nagy megkönnyebbülés volt Jehova íhletett ígéjét az ő szolgájtól hallani, s éppen így nyujtanak nagy megkönnyebbülést és bizalmat most a Legfelségesebb királyiszékétől származó hátorító szavak a választott szolgája, Krisztus Jézus szájából Jehova templomba összegyűlt népének. Isten népének akkor nem lehetett időt vesztegetni, s biztosan most sem szabad azt pazarolni, hanem a lövegeket — képletesen szólva — jól elő kell készíteni, mielőtt lövésre kerülne sor. Hasonlóképpen kell most Isten népének készen állania. Az ellenségnek csak nagyon rövid idő állott rendelkezésére a felvonulásra, s éppen úgy nagyon kevés idő van engedve az ellenségnek a felvonulásra, s mialatt ez történik, Isten népe tagjainak ideje és alkalmuk van Isten igójének a tanulmányozására és megfontolni, hogyan hajthatják végre akara tát, tehát ideje és alkalmuk, hogy magát rendszeresen és hatékonyabban megszervezzék a szolgálatra s így kimutassa hitét Istenben és az Úr Jézus Krisztusban és az ellenséggel szembeni bátorságát.

¹⁴ A Júdabeliek azután biztosítva lettek, hogy a harc nem az övék, hanem Isten harcol értük. Eppen így tudják mána a Jhovát dicsőítők és a nekik szolgálók, a templomsereg és a társaik, hogy a közeledő csata nem az övék, hanem az Istennek az ügye. Azután a következő további utasításokat adta Jehova a Júdabelieknek szolgája által: „Holnap szálljatok szembe velük! Imé ők a Cie hágóján fognak felmenni, és rájuk találtak a völgy szélénél, Jeruel pusztájával szemben.” — Krónika II. 20 : 16.

¹³ Ugyanabban a pillanatban, mikor az Úr üzenete elhangzott az összegyűlt Júdabeliek előtt, felsorakozott az összerakodott és szövetséges ellenség a Holttenger nyugati partvidékén, amely több mint 300 méterrel alacsonyabban fekszik a Földközi tengerrel. Ebben az időben tehát a Júdabeliek több mint 900 méterrel a tenger színe felett tartozkodtak, tehát az ellenség felett. Ahe-lyett, hogy heisták volna megukat Jeruzsálemben, kivonultak az Úr parancsára a hűségeket és társaik az ellenséggel szembe, hogy nyíltan megmutassák magukat neki. Így áll most Isten felkent maradéka Krisztus Jézussal Ston hegyén, „magas és fennsleges” helyen, az Úrnál az ő templomában, magasán a földön felelt. (Ésaiás 6 : 1; Jel. 14 : 1) A ravasz, támadásra felvonuló ellenséges haderők a földön vannak a mélységbe süllyedve, és Sátán gonoszságának a porában fetrengenek s az ő szolgálatában. Következőleg semmit sem tudnak Jéhováról és feltett szándékáról; Isten törvénye teljesen leplezett előttük. Most pedig ebben a süllyedt és szentes állapotban vonulnak fel, mohó és brutális kezeiket vérontásra emelve.

¹⁶ Jaházriel nem láthatta az ellenséget, mivel ez a mélyedésben volt. Mindazáltal Isten íhlette őt a beszédre, s az ellenség pontos helyzete feltáratott előtte, ami azt mutatja, hogy Jehova az ellenséget figyeli és népét kellőképpen kioktatja az ellenség mozdulataira és szándékára vonatkozólag. Eppenezért a jóvendülések a multban azok oktatására lett feljegyezve, akik most a földön élnek és Istenhez ragaszkodnak. (Róma 15 : 4) Az egyesült ellenség abban az időben Cie sziklás lejtőjének a közelében tartozkodott, „Cie hágóján”. E szónak a jelentése „zománé, csillám, csillagás vagy viszlény”, és valószínű a helység lett úgy nevezve, mivel az a Holttenger nyugati partján volt és a napfény a tengerrel visszaverődött rája. Az ellenség állását egész pontosan

meg kellett állapítani, s így az Úr megmondotta az Izraelitáknak vagy Júdabelieknek, hogy hol található az ellenség, amilyen így szólt: „És rájuk találtak a völgy szélénél [a völgy szoros végénél; Menge], a Jeruel pusztájával szemben.” A „Jeruel” név jelentése „Istentől alapítva [vagy tanítva] vagy „Istentől”. Amit Jehova nemsokára azután ezen a helyen arra az ellenségre hozott, „megtanította” biztosan őket és másokat Isten féltelmére és nagyon megerősítette mindazok hitét, akik Isten akaratának a cselekvésére vállalkoztak s annak keresztülviteléhez láttak. Mivel a jóvendülésnek a befejeződését látjuk, tudjuk, mi fog nemsokára történni, tudjuk, hogy mindenkinek be fogja bizonyítani, hogy Jehova a mindenható Isten és bizonyára minden élő teremtményt meg fog tanítani őt félni, s hogy a mindenható Jéhovába vetett hitüket teljesen megerősíti. Nyilván fogja elfoglalni Jehova neve a kellő helyet az ilyenek szívében.

¹⁷ A Júdabelieknek rövidesen azután adott utasítások különösen a jelenkor templomosztályára vonatkoznak; hiszen azok a hű Júdabeliek előképei vagy példái voltak Isten most földön élő hű népének. (Kor. I. 10 : 11) Jehova azután így szólt követe útján a Júdabelieknek: „Nem kell néktek harcolnotok [nem a ti dolgotok ebben az ügyben harcolni; Zürcher rev. Biblia], hanem csak álljatok veszeg és lássátok Jehova szabadítását rajtatok, Júda és Jeruzsálem ne féljetek és ne rettegjete! Holnap menjetek ellenük, mert Jehova veletek lesz.” — Krónika II. 20 : 17.

¹² Mégma egyesek a Júdabeliek közül teljesen fel voltak is, szerelve fegyverrel, nem volt szükség azt használni. Ez Jehova harca kellett legyen, s ez az ő csatája is volt. S ezt a szóltáros a következő szavakkal fejezi ki: „Általad verjük le szorongatóinkat; a te neveddel tapodjuk le támadóinkat. Mert nem az ivemben bízom, én kardom sem védelmez meg engem. Hanem te szabadíts meg minket szorongatóinktól, és gyűlölköncet te szőgyentfed meg.” — 44. zsoltár 6—8.

¹³ Ugyanez vonatkozik most a maradékra, az ellenjelképes Júdabeliekre. Nem látják szemmel láthatólag az ellenség közeledtét, de az Isten ígében vetett hit által tudják, hogy az ellenség minden oldalról közeledik. Noha Armageddon direkt szembenéz a hűségeket, mégis jól tudják, hogy nekik sincs szükségük a harchoz testi fegyverekre, sem más hasonló felszerelésre, mert az olyant nem használhatják fel. Számukra nagy vigasztalást jelent Jehova Istentől Krisztus Jézus által teljes bizonyosságot bíni, hogy ez Jehova csatája. Miként Jehova prófétája beszélt, úgy beszél ő is most népéhez: „Álljatok veszeg [Foglaljátok el állásokat; angol Rotherham].” Figyeljék meg, hogy Isten nem utasította a Júdabeliket fedezék vagy lövészárók építésére, hogy onnan figyelő nyíláson figyeljék az ellenséget, hanem arra szólította fel őket, hogy direkt a nyílt csatatérre kivonuljanak, ahol az ellenség látja és Isten népként felismerheti, s ahonnan a Júdabeliek világosan szemlélhetik az ellenséget. Ezért lett megparancsolva a Júdabelieknek, hogy vonuljanak ki és menjenek le az ellenség elé. Az egyesült ellenség Izrael területére volt benyomulva, mindazáltal az Úr nem engedte őket oly közel, hogy Jeruzsálem városát csak láthassák is. Eppen így nem látja ma Jehova szervezetét mint olyat az egyesült ellenség, amely a vallásoskodókból, politikusokból, kereskedelmi óriásokból és más nyaktekerőkből áll; Ezek nem képesek ezt felfogni, hanem az Úr képviselői megsemmisítését elhatározza, felvonulnak ellenük Jehova tanuit most az Úr nem arra utasítja, hogy egy vélt biztos, félreeső helyre elrejtőzzenek vagy a hasuknak éljenek; mint azt a római katolikus tömeg szerzetesei és apácái bevezették, s magukat kolostorok vagy más épületek vastag falai mögé bezárják. Akik az Urat szolgálják; azoknak az Úr képviselőiben nem kell lassan eljánniuk vagy hoesátnakérdően sompolyogniuk. Jehova tanúinak most ki kell vonulniuk, hogy az ellenséggel szembeszálljanak, állásukat nyilván el kell foglalják, minden szem előtt, ahol láthat-

ELISMERÉS

jük őket, s nyíltan, bátran és nyomatékosan ismertetniük kell Jehova Isten üzenetét, nevét és királyságát hirdetőn. Mlékppen Dávid félelem nélkül kivonult, hogy a Filsziteusok óriása ellen harcoljon, s bizodalmit teljesen Jehovához helyezze, úgy lép most a nyilvánosság elé Isten népe a nagyobb Dávid vezetése alatt, teljesen az Úrban bizván.

20 A Júdabeliek a csata helye vagy vidéke felé kellett vonuljanak, ott az ellenséggel szembe kellett nézniük, s miután a meghatározott helyet elérték, engedelmessé kellétek a paránesnapra „Alljátok vesztég és látsátok Jehova szabadlítását rájlatok!” Ez a kép Jehova most földön tartozkóló népe különös javára lett bemutatva, az Ige kimondása és feljegyzése.

21 Egy másik példánál szolgáló eset a Vörös tenger-nél történt, amidőn népet Isten Egyiptomból kiszabadította. (Mózes II. 14: 13-15) Isten népe ma nem szabadulhat meg azáltal, hogy embereknek tulajdonit üdvöséget vagy zászlók előtt tiszteleg; hanem a szabadulás egyedül Jehovától jöhet Krisztus Jézus által.

22 „Jehova szabadlítás”, amelyről a szövegben szó van, nem jelenti az embereknek a halálból való szabadulásukat a Krisztus Jézus kiontott véérébe vetett hitük alapján. Jehova tanni ebben már részesültek az igazolás által s amennyiben újteremtésekké lettek és kiválasztattak Jehova neve számára. „Szabadlítás” a szöveg értelmében a Sátán szervezetének vagy berendezésének a hatalmából való szabadulást jelenti, amely intézmény Isten felkenteinek a megsemmisítésére törekszik. Jehova az íranta hű népet megszabadítja és általviszi a nagy napja esatáján: „Jehovától van a szabadlítás; a te áldásod népeden van.” (3. zsoltár 9; *Elberfeldi f.*) „Aki körül robozs lovaidon, diadal-szekereiden szabadlításra.” (Habakuk 3: 8; *Elberfeldi f.*) „Sionért nem hallgató és Jeruzsálemért nem nyugszom, míg felderül, mint fényesség az ő igazsága; és szabadlítása, mint a fáklva fündököl.” (Ezaiás 62: 1) „Mert eljön az Úr és harcol azok ellen a népek ellen, amint harcolt vala ama napon, a harenak napján.” (Zakariás 14: 3) Igy oktatta ki Isten előre népet Jeruzsálemben. Hasonlóképpen oktatja ki most az ővéit előre, biztosítván őket, hogy a most küszöbön álló harc nem az ő ügyük, amelyben a saját erejük által kellene győzniük, hanem ez Jehova harc, miértis figyelniük és szabadulásukat végig kell nézniük, amely szabadlításban a mindenható Isten karja által részesülnek.

23 Jehova szelleme vezetése alatt azután Jaháziel megismételte a már előbb mondott szavakat: „Ne féljétek és ne réteggjétek! Holnap menjétek ellenük, mert Jehova veletek lesz.” Ez tehát világosan azt látszik mutatni, hogy mostan. 1938-ban Isten népe elérté az ellenjelképes „holnapot”, azt az időt, amidőn „ellenük” kell menjen”, illetve az ellenség ellen kell vonulnia. A Washingtoni kongresszuson történt 1935-ben, hogy az Úr a közvetlen azután kiadottakkal a római kat. hierarchiát az ellenjelképes Filsziteusokként ismertette, ezt a valóságos tömeget leleplezte s az újabbkori Edomitákként ismertette. E gonosz társaság ellen parancsolja meg népének most Isten, hogy „kelljen fel ellensé harcra!” (Abdiás 1) Ezért Isten népe nem szabad féljen és réteggjen, amidőn az ellenség dísekvő és istentelen akcióját látja; hanem a hűségesek bátran az ellenség ellen kell menjenek”, a Királyt és királyságát hirdetőn, miáltal Jehova nevét igazolja. Jehova hű tanui most az ő biztosítókát bírja: „Jehova veletek lesz.” Jehova az, aki nekik, az ő hűségesoinké mondotta: „Nem hagyjak ol, sem ol nem fávozom töléd; így hogy bizvást mondjuk: Az Úr az én segítségem, nem félek; ember mit árthat nekem?” (Zsidók 13: 5, 6) Amidőn a hűségesek bizalommal Jehovához ragaszkodnak és minden időben igéreteire gondolnak, „ha Isten vellünk, kiesőda ellenünk?” (Róma 8: 31), előretörnek. Igy Jehova biztos ígéretet nyújt, hogy népet teljesen támogatni fogja; ez bátorságot önt belé, s ezért menetel előre bizalommal és az Úr örömeiben.

24 Jehova a szavát adta, hogy a benne bizó és őt elismerő népet vezetni fogja. (Példab. 3: 5, 6) Jósafát király azonnal felismerte, hogy a Lévíta által kapott üzenet Jehovától jött. „Akkor Jósafát meghajította fejét a föld felé, s Júda és Jeruzsálem lakói leborultak Jehova előtt és imádták Jehovát.” (Kronika II. 20: 18) Jósafát szívében semmi kétség nem volt, s azért nem is fordult az üzenet ellen. Elismerte, hogy a „felsőbb”, a legfelsőbb hatalom az engedelmessé szolgálja. Jaháziel által szözlött, és a fejével a föld felé hajolva, hittel és lálatelt szívvel imádtá ott Jósafát Jehovát. A kapott üzenet minden dícsőséget és tiszteletet Istennek adott, nem engedett megalkuvást az ellenséggel és ezért Jehova nevének az igazolására szolgálta. Az egész ott álló nép követte Jósafát példáját és imádtá Jehovát. Az összes többivel együtt Jaháziel Isten temploma felé imádkozott, mivel Isten megígérte, hogy megmutatja hatalmát népe értékében és az ellenség ellen: „Szent templomod felé hajolok, s magasztalom nevedet kegyelmedért és igazságodért; mert minden neveden felül felmagasztaltad a te beszédedet. Mikor kiáltottam, meghallgattál engem, felbátorítottál engem, lelkemben erő támadt.” — 138. zsoltár 2. 3.

25 Istennek most földön élő szövetséges népe világosan felismeri, hogy ez a régen feljegyzett üzenet az ő tanulságára lett kihirdetve, s ezért szintén imádják Jehovát szellemben és igazságban. Teljesen benne bizva, Jehova „szokatlan munkájára” szenteltek magukat és megtészik részüket, nevét és királyságát hirdetőn. Tudják, hogy Jehova Armageddonban, a mindenható Isten nagy napja esatájában véghez viszi „hallatlan dolgát” s így nagygya teszi nevét, s hű szolgálai most elhatározták, hogy nevét mostantól fogva a csata megvívásáig hirdetni fogják.

26 Jaháziel volt az az eszköz, akit Jehova felhasznál üzenetének szövetséges népéhez való közvetítéséhez, s ebben a vonatkozásban az Úr esatornáját vagy eszközt szemléltette, a Társulatot vagy a „hű és hűles szölgát” mint egészet és azt az eszközt, mely ez a szölg felhasznál az Úr utasításainak a néphez való közvetítésére. Más Léviták jelen voltak a templomban; ezek ugyan nem voltak Asáf fia, mindazáltal részt vettek az Úr dícsősítésében: „A Kóriták fia közül és a Kóriták [Lévi dedunokájának, Koré utodai] fia közül való Léviták pedig felállottak, hogy Jehovát, Izráel Istenét nagy felszóval dícsérjék.” (Kronika II. 20: 19) Koré lázadásának az idején s az utána következő pusztulásakor Koré a fia el kellett különítsék magukat lázadó apjuktól s ezáltal elkerülték pusztulásukat, mivel hűek maradtak Istenhez. (Mózes IV. 16: 1-35) Ezért lettek megtisztelve a templomi szolgálattal a Jehovához hű maradt Kóriták. Hómán, a főnekes több zsoltár írja volt; ő Kórita volt, s egyesek a Kóriták közül templomi ajtonállók voltak. (Kron. I. 6: 33-35; 9: 17-19; 26: 1-19) Mindezek a templomi énekes Léviták a belső udvarban elől állották és rendszeres éneklői voltak Jehova dícsőségének a szentélyben. Ez arra mutat, hogy az Úr egyetlen teremtményt sem részesít kiváltságban, sem nem tanúsít valakivel szemben előítéletet a családi tartozandósága miatt. Egyideig szülők és gyermekeik kezdtek az igazságban az Urat követni és Jehovát dícsősíteni; azután pedig a szülők elesetek, miáltal a gyermekek hűek maradtak az Úrhoz. Ezt a Kóriták áfnyekulták elő. Isten megtisztelti azokat, akik őt tisztelik, hozzá hű maradván. A templom előtt állók mindannyian Jehova dícsőségét énekeltek „nagy felszóval”. Nem rejtették el magukat az ellenségtől való félelemből, sem nem énekeltek lassan, hogy fel ne izgassák az ellenséget. A győzelemben hitükben előre ünnepelték Istennek az ellenség feletti győzelmét. Hasonlóképpen hisznek meg teljesen Jehova tanni Jehovában és Krisztus Jézusban; biztosak az Úrnak az ellenség feletti győzelmében és tudják, hogy Armageddon nem sokára meg lesz viva s ez a csata a győzelem színhelye lesz. Magukat az Úr szölg-

gálatának szentelik és teljes bizalommal folytatják tevékenyen a bizonyágtétel végrehajtását. Ezt pedig a királyság üzenetének nyilvános, nem titkos, nyílt és „nagy felszóval” való hirdetője által cselekszik. Ezek nyíltak és őszinték az ítélet napján (János I. 4:17, 18), és nem hajlandók tompítani az üzenetet az ellenségtől való félelemből. Jehova tanui az Úrba biznak teljes szívvel és felismerik őt minden utakban, miérettis biztosítva vannak, hogy Jehova az utakat irányítja s nekik oltalmat és szabadulást szerez.

”A Júdabelieket az az őszinte vágy lelkesítette, hogy az Úrtól nyert utasítások iránti engedelmességéből kivonulnak a csatatérre. Nekik a következő reggel fel kellett vonulni, s kétségkívül nagyon keveset aludtak. Az éjszaka folyamán a hű Júdabeliek bizonyára felkészültek a holnapi felvonulásra, s ezért meg van írva: „És reggel felkészlővén, kimentek a Tékoa pusztájára; és mikor kiindultak onnan, megállt Jósafát, és mondta: Halljátok meg szómat, Júda és Jeruzsálemben lakozók! Bizzatok Jehovában a ti Istenetekben, és megerősítettetek; bizzatok az ő prófétáiban, és szorencsések lesztek!” (Kronika II. 20:20) Ha a sok kicsinyre és az anynyuk karjában lévő legkisebbekre gondolunk, ennek a farka tömegnek nagy utat kellett megtenni ygalog Jeruzsálemtől a csatatérig. Tékoa elérésére Betlehemre kellett keresztül menniük. Az előre megkapott utasítások szerint korán reggel felkeltek és kivonultak egyenesen a csatatér felé, hogy idejében megérkezzenek és tanui legyenek, hogy az ellenség haderői a mindenható Isten ereje által hogyan veretnek meg. Nem volt szükség őket felindítani: teljes készséggel voltak az indulásra; s így mondja a Zsoltáros a korunk hűségeseiről is: „A te néped teljes készséggel siet seregyűjtésed napján, szentséges öltözetekben [a szentség szépségében; angol Biblia]; hajnalpír méhéből [korán, illetve Krisztusnak az ellenségei közötti uralmának a kezdetén] leszen ifjaidnak harmatja.” — 110. zoltár 3.

”A pusztaság Tékoától keletre feküdt, attól a helytől, ahol az Izraelitáknak az ellenséggel találkozniuk s annak pusztulását végig kellett nézniük. Korán reggel megalkották a menetet a Júdabeliek vagy Izraeliták és elindultak, s a Jeruzsálem kapuin való kivonulásuknál lépett elő Jósafát és szólott a néphez. Neki mint azok példájának, akik Istenben hittek, kötelessége és kiváltsága volt másoknak szóval és cselekedettel megmutatni, hogy tökéletesen megbízik Jehovában és örömmel engedelmeskedik Isten parancsainak, amelyek a népek Isten prófétája által adtak. Így Jósafát király a maga feladatának tekintette a nép erősítését és bátorítását. Hasonlóképpen szilárdítja és erősíti most Krisztus Jézus, a királyok nagy Királya a templomban hű követői, a maradék hitét őket minduntalan Jehova jóvendöléseire emlékezteti és feltárja előttük, hogyan teljesílnék a jóvendölések. Amidőn Jósafát ott állott, nemespán az Úr Jézus Krisztust szemléltette, hanem a templomsereg tagjait is az egymáshoz való helyes vonatkozásukban. A városból kivonuló népek mondotta Jósafát: „Hallgassátok meg szómat, Júda és Jeruzsálemben lakozók!” Ezek a szavak arra utatnak, hogy a kapuban „idegenek” is voltak, akik Jósafát szavait hallották, s ezek az idegenek jelenben a jóakarató embereket ábrázolták, a „más juhokat”, a Jonádhokot, akik most hallgatnak és az Úr szavaira figyelnek. A csata napja közel volt, s a Szentírásban adott figyelmeztetéssel összhangban a templomszertály tagjai most kellene „intsék egymást amyival inkább, mivel látjátok, hogy ama nap közel van”. (Zsidók 10:25) A templomsereg minden egyes tagjának bátorítani kell a többieket és utalniuk kell arra a tényre, hogy a királyság mindennél értékesebb s hogy a királyságban részt vehessünk, most teljes hűséget kell tanúsítanunk Jehova iránt. Tudjuk, hogy a nagy nap csatája közel van, s azért a maradék minden egyes tagjának kiváltsága és kötelessége, hogy testvéreit őberségre és hűsége buzdítsa.

”Jósafát nem lépett föl nagyzólan, mellét vagy állát kidüllesztvén, hogy a maga fontosságával benyo-

most gyakoroljon a népre és megértesse vele, hogy ő a vezérik mindazoknak, akik az ellenség ellen vonulnak s azt megverik. Nem mutatott uralomravágyó „választott-vén” szellemet Ellenkezőleg, Jósafát elismerte Jehovát, alázatosan meghajolt előtte és így szólt a néphez: „Bizzatok Jehovában, a ti Istenetekben, és megerősítettetek!” Itt a Jehovában való bizalomra intette őket, s így kell most intsek egymást a templomsereg tagjai. Istenbe vetett igaz hito kellett legyen ennek a civil sokaságnak, hogy minden katonai kiképzés nélkül és minden valódi hadifelszerelés nélkül felvonuljanak egy állig felfegyverzett hadsereg ellen. Éppen így áll a helyzet ma is Isten népe tagjaival. Ezek látják, hogyan vonul fel ellenük az elvetemülték haderője a rombolás minden lehető eszközeivel felszerelve, s Jehova tanuinak nincsenek testi fegyverei, sőt há volnának, akkor sem használhatnák. Jehova tanui nem is szabadna megzavarodjanak, elfogódjanak, nyugtalanodjanak és izguljanak, sem pedig céltalanul futkossanak, hanem járjanak el megfontoltsággal és meggondoltan. „Aki hisz, nem fut félénken.” (Esaías 28:16) Mit várhattak a Júdabeliek, ha a Jósafát szavai szerint Jehovában bíztak? „És megerősítettetek” az Úr országában vagy szervezetében. Az Istenbe vetett hit hiányának éppent az ellenkezője lett volna a következménye, és nem vétettek volna fel állandó tartozkodásra Isten szervezetébe. Akik Jehovában bíznak és bizodalmutat behizonyítják, a parancsokkal összhangban hűségesen neki szolgálván, örökre az ő szervezetében maradnak. — 101. zoltár 6.

”A most földön tartozkodó templomsereget nyomatékosan emlékeztetjük az Úrba vetett hit, az Igéja tanulmányozásának és az arra való építés fontosságára. Hinni vagy bizni engedelmességet jelent, és semmilyen más módon nem lehet behizonyítani a hitet. Krisztus Jézus a templomban van, ahol összegyűjtötte népét, és megparancsolja, hogy egész népe teljes egységben legyen. Mindannyian békességben kell egymással lakozzanak és azért imádkozzanak, hogy békesség legyen a saját soraikban és „más juhokkal”. (122. zolt.) Aki a templomban nyugtalanúságot szít vagy gonoszul cselekszik, annak hiányzik a hita vagy a meggyőződése, és Krisztus Jézus kijelenti, hogy az olyanokat összegyűjti és a külső sötétségre veti. (Máté 13:41) Hogy valaki a Szentírás értelmében higgyen, elméjében kell tartnia Isten ígéreteit és egész figyelmet a királyságra kell irányítsa, mivel a királyság az egyedüli, ami figyelemre érdemes. Ez azt jelenti, hogy az ilyenek a királyság érdekében teljesen szívéhez nőttek s bocsúlótesen és őszintén igyekeznek védelmezésére és előmozdítására, Isten akaratát megismerve és cselekedvén. Egyesek a Jeruzsálem kapuin kivonuló tömeg közül zúgolódhattak vagy panaszkodhattak. Tétélezük fel azonban, hogy a következőképpen beszéltek egymás között: „Nézd csak meg annak az asszonynak a ruháját! Mennyivel szebb, mint annak a ruhája, aki melletttem megy! Ez úgy néz ki, mint egy utcai lány. Én nem akarok vele egy sorban menni.” Tegyük fel, hogy a férfiak így száltak volna egymás között: „Ti nem értek semmit! Nézzetek meg engem! Én egyike vagyok az előkelőknek, s nektek hozzám hasonlóan kell cselekedni, mert én itt egy fontos személyiség vagyok.” Ha lettek volna ilyenek azokban a sorokban, Jósafát azonnal eltávolította volna őket a seregből. Az a menetelő sereg egyetértésben vonult ki és közreműködött az éneklésben. Egy nagy krízis volt közel, s a Júdabeliek mindenike azonnal kész kellett legyen meghallani és követni a kapott parancsokat és utasításokat. Ma ennél sokkal nagyobb krízis van itt, s a templomsereg minden tagja az Úrba kell irányítsa szemét, figyelniük és gyorsan követniük kell utasításait. Mindig Isten ígéreteire kell gondolniuk, nem valamilyen bádasággal, hanem az igazsággal kell eltelve legyenek, s gondolataikat nem szabad jelentéktelen dolgokon lefektetni. Ezek kivonulnak, hogy szemléljék az Úr akusát a minden idők legnagyobb csatájában, s a biztonság és szabadulásuk az Istenbe és Királyába vetett igaz hitüktől s az íántuk való feltétlen hűségüktől függ.

14 Jósafát király volt a Jeruzsálem felvonuló népe felett. Egy Lévíta, az Úr szolgája elmondotta a prófétai üzenetet. Jósafát nem próbálta önmagát felmagasztalni, hanem éppen ellenkezőleg, mint egy így szólott: „Bizonyatok Isten prófétájában, abban a Lévitában, aki hozzátok szólott! Esetleg lehetek egyes beképzelt „bölcsék“ a seregben, akik beszélni akartak: de nem hittek bennük. Csak Jehova prófétájának hittek. Isten népének ma színtén hinnie kell Jehova prófétáiban, akik régen írtak Isten szelleme ihletése szerint s akik Isten most földön élő és benne bízó népe érdekében írtak. Az Úr a templomban most feltárja népe előtt e jóvendöléseket és ezek jelentőségét, s ezt az összekötő csatornája által teszi. Ha az Úr népe között egyes prófétálni próbáló „bölcsék“ vannak, csak szellemességük magukat; az Istennek szentelt nép azonban ne adjon hitelt az ilyeneknek. Az igazi bölcséket Jehova üzenetében kell bizzanak. Isten most nem ad újabb jóvendöléseket ihletés által, hanem Krisztus Jézus által beteljesíti a „régien feljegyzett“ jóvendöléseket és feltárja azok értelmét mások előtt, akik az ő tanúi a templomban. Isten ma nem támaszt prófétákat; s ha valaki magát most prófétának állítja, mindenki tudhatja, hogy az ilyen egy balga ember és hamis prófeta, ahogy azt Jézus előre megmondotta. (Máté 24 : 24) Istennek mindazáltal van egy összekötő csatornája, amely által világosan ismerteti, hogyan teljessédek a régi próféták ihletett szavai, s a templomsereg vagy a maradéknak hinnie kell ebben az összekötő csatornában mint a nagy prófeta, Krisztus Jézus által használt eszközben, hinnie kell a feltárt jóvendöléseket s ezekkel az Úr által feltárt jóvendölésekkel összhangban kell eljárniuk. Ez a „vég üzeje“ és Istennek a jóvendölési feltáráására rendelt üzeje, és a maradék számára ennek tanulmányozására és az ily jóvendölések helyes értelmezésére a megszerzésére s azután az Isten parancsainak tevékeny követése által e jóvendölésekbe vetett hitét vagy meggyőződését gyakorolja. — Dan. 12 : 4-9.

15 Nyilván vannak olyanok, akik magukat az igazságban és a templomban lévőknem állítják, de nem tanulmányozzák gondosan a jóvendöléseket és az azok magyarázására kiadottakat. Ezek azon feltovésből indulnak ki, hogy az igazságot ismerik s ezért nincs szükségük a tanulmányozásra, sem arra, hogy figyelmebe vegyék azt, amit most az Úr kegyelmesen feltár. Az ily viselkedés nagyon helytelen részükről s egy romlást hozó tövödéshez vezet, amelyben akik kitartanak, teljes pusztulásba jutnak. Amit az Úr e napokban kihirdetés végett népének ajándékoz, szellemi eledelt képez az elme számára, hogy Isten népe fel legyen szerelve a Szentírásban adott és az Úr Jézus Krisztus által kijelentett utasítások végrehajtására. A Szentírás figyelmeztetése így hangzik: „Tanulmányozz, hogy magadat Isten előtt becsületesebb mutasd be.“ (Tim. II. 2 : 15; angol Biblia) Az emberek elismerésének semmi jelentősége és értéke nincsen, de az Úr elismerése mindennél fontosabb; s ezt az elismerést csak Istennek a népe számára lefektetett akarata megismerése s annak szorgalmas cselekvése által lehet megszerezni.

16 „Az ő prófétáiban“ és az általuk feljegyzett Igében „hinni“ jölet hoz magával. Jehova természetesen győzelmet arathatott volna az ellenség felett tekintet nélkül, hogy a Júdabeliek hittek vagy sem; de a hitük hiánya számukra nagy veszteséget jelentett volna a jólét és siker helyett. Hinni és e hit szerint cselekedni Isten dicsősítését jelentette, s ez számukra védelmet, oltalmat és szabadulást kellett hozzon és részt kellett vegyenek a diadalmas győzelmének a zsákmányában vagy győlműcseiben. Figyeljük meg a siker és áldások példáját, amely azoknak jutott osztályrészül, akik Babilonból visszatértek és a templomot felépítették. „És a zsidók véneket építették [a templomot] és jó szerencsések voltak. Aggeus prófeta és Zakariás, Iddó fia prófétálása [amelyben hittek] folytán, és megépítették és elvégezték Izrael Istenének akaratából, és Cirus, Dárius és Artaxerxes perza királyok parancsolatjából.“ — Ezsdrás 6 : 14.

17 A Jehovát dicsőítő Júdabeliek, a maradéknép most a szövetkezett ellenség, illetve a megsemmisítésükre ósz szociatív kereskedelmi, politikai és vallási csoportok elleni felvonulásukon úgy kell imádkozniuk, amint arra az Úr utalt, a következő imát szülmük elé tárva és szájukba adván: „Oh Jehova, segíts most; Oh Jehova, adj most jó előmenetelt!“ — 118. zsoltár 25.

18 Arra való tekintet nélkül, hogy mit cselekszenek más teremtmények a földön, megsemmisíti az ellenséget a szent neve igazolására. De kizárólag azoknak lesz sikerük vagy részesülnek jólétben, akik teljes hitbéli engedelmességet tanúsítanak Istennek a jóvendölésekben feljegyzett Igéjével szemben s ezek részesülnek diadalmas győzelmének a győlműcseiben. Mialatt a felkentek a végülkötet felé menetelnek, mindannyian teljesen zárt egységben kell legyenek, mivel az Úr ezt megparancsolta. Ezek részt kell vegyenek a régien feljegyzett jóvendölések teljesülésében, mégpedig mialatt ezek beteljesednek, hinniük kell Isten Igéjében és azzal összhangban kell viselkedjenek, ha jólétben akarnak részesülni.

19 Miután Jósafát utasítást és tanácsot adott a népnek, néhányat kiválasztott egy rendkívüli szolgálatra: „Tanácsot tartván pedig a néppel, előállította az Úr énekesit (És miután a népnek tanácsot adott, rendelt olyanokat, akik Jehovának kellett énekeljenek; angol Lutherham), hogy dicsérjék a szentség ékességét, a sereg előtt menvén és mondják: Tiszteljétek Jehovát, mert örökkévaló az ő irlgalmassága!“ — Krón. II. 20:21.

20 Kétségkívül Jaházuel is ez énekesekhez tartozott, aki egyike volt Asáf fiának (Krón. II. 35 : 15), és más Léviták is, akik bizonyára mindannyian kiváltról tudták a temploménekeket és semmilyen éneket nem szoktak énekelni az Ördög tiszteletére. Az ebben a szövegben használt „énekesek“ szó magában foglalja a vándorzenészek gondolatát, akik helységről helységre járnak. (Krón. I. 25 : 6, 7) Az énekeseknek „a szentség ékességét kellett dicsérni“, ami Jehova Isten dicsősítését jelenti, aki valóban a „szentség ékessége“. Jehova a szentsége és szépsége miatt elseper minden szentségtelen dolgot és berendezést, mint pl. a Jehova szervezete elleni ördögi vezéreket. Azok az énekesek világosan a felkent maradékok, az ellenjelképes Lévitákat szemléltetik, akik a templomban megtisztítottak és most igazságban visznek áldozatukat Jehovának, amely áldozatok ahóll állnak, hogy éneklük a szentségének az ékességét. (Mal. 3 : 3; Zsidók 13 : 15; 110. zsoltár 3; 29 : 2, 3) Azok az éneklő Léviták nyilván templomi ruhájukba voltak öltözve, „szent ékességben“, ami a templomszertály tagjait illesztrálja, akik magukat most teljesen az Istennek és Királyának szentelteként ismertetik. Ezek nem azért vonulnak ki, hogy az emberek megcsodálják, hanem az Úr öröme, s hogy a szemlélők láthassák, hogy nekik Isten és Krisztus szolgálatában telik örömük és örömmel magukra veszik a gyalázatot, amely az Úrra esik.“ — Róma 15 : 4.

21 Kétségkívül voltak néhányan felfegyverzett férfiak is e Júdabeli sereg között, mivel meg van írva, hogy az énekesek a „felszerelt sereg előtt mentek“. Ezáltal az Isten temploma és a szolgák az ő templomában, akik az ő nevet magasztalják, a hadifelszerelés elő lett helyező, ami azt mutatta, hogy a nép a hitét Jehovára és nem önmagára vagy valamely földi hatalomra alapozta. Az énekesek teljesen összhangban, harmonikusan kellett énekeljenek, mivel be voltak gyakorolva és meg volt nekik parancsolva ezt mondani: „Dicsérjétek Jehovát!“ Ahelyett, hogy mindenik a saját éneket vagy kompozícióját énekelte volna, teljes összhang és egység mutatkozott a cselekedetben. Nekik énekelni kellett: „Adjatok hátát Jehovának!“ (Az Elberfeldi B. szövegzete és a Paralelbiblia szerint.) Így hátát adtak Jehovának előre az ellenség feletti győzelmére és a szabadulásukra várva s ezáltal kimutatták, hogy hittek és megbíztak Jehovában és prófétáiban. Ezt is énekeltek: „Mert örökkévaló az ő kegyelme“; s ez azt mutatja, hogy Isten kegyelme sohasem hagyja cserben azokat, akik Istennek engedelmeskednek. Isten népének akkor nagyon nagy

Az ő háborúja

IV. rész

„Ne féljetelek... a harc Istené!” — Krónika II. 20: 15.

JEHOVA ISTEN Jósafáttal, a többi Júdabeliakkal és ellenségeikkel egy prófétai képet alkotott, amely pontosan szemlélteti azt, ami a földön most lejátszódik, amidőn Isten felkent szolgái az áruló, a romlásukat előidéző megkísérelő ellenségükkel való találkozásra kivonulnak. Az a kép most oly felvilágosítással szolgál, amely az összes felszentelték számára felbecsülhetetlen értékkel bír. Isten szövetséges népe, a Júdabeliek a prófétai képben katonai rendben vonultak ki Jeruzsálem kapuin, felvonultak, hogy szembekerüljenek az ellenséggel és megdíssák szabadságukat a mindenható Isten keze által. Az élen meneteltek az énekesek és énekeltek Jehova dicsőségét. Az énekesek után következett a tarka sereg vagy a népsokaság, amely az ellenség erejével összehasonlítva valószínűleg nagyon jelentéktelen volt. Az a júdabeli-tömeg férfiakból, asszonyokból és gyermekekből tevődött össze, és voltak közöttük ifjúk is, akik nem voltak Júdabeliek. Az ezt a nyomorúságosnak látszó kis sereget irányító bölcsesség és hatalom emberi szemek előtt láthatatlan volt; de Jósafát és a vele lévő nép teljesen hitt és megbízott a legfelsőbb hatalomban és örömmel követték a vezetést. Egy másik alkalommal Jehova Elizeust és szolgáját látomásban részesítette az őket oltalmazó hatalmas mennyi sereget illetően. Most pedig, az Elizeusmunka záró napjaiban Jehova szellemi látomásban részesíti felkent maradékát és annak társait a mennyi hadseregére vonatkozólag, akik megvédelmezi és megoltalmazza őket s Jehova Isten dicsőségére győzelmet arat. Jehova Isten most Krisztus Jézus és a mennyi szent angyalok által képviselve a régi korokhoz hasonlóan járja körül földi seregeit és minden lépését irányítja azoknak, akik az Urat szeretik és neki szolgálnak.

A gyakorlott énekesek, akik az élen haladtak és tudták, hogy a győzelem biztos, adott jelre biztosan rázendítettek egy a Legfelségesebbet magasztaló énekre, a énekeiket kétségkívül teljes áhitattal és Jehova magasztalására énekeltek: „És amint elkezdtek az éneklést és a dicsőítést: Jehova ellenséget szorított az Ammoniták és a Moábiták és Seir hegyén lakozók ellen, akik Júdára jöttek, és megvertek.” (Krónika II. 20: 22) Annak tudata, hogy az Ur Isten ellenséget szorított az ellenség ellen, az lelkesítő, és hasznos lesz megemlélni a kísérő körülményeket, valamint az ellenség szerzésének útját módját és annak eredményét. Ez a kora reggeli órákban történt, s abban a könnyű levegőben az énekesek énekel messze el kellett szálljanak Júda hegyei felett s az ellenség füleit elérték, mielőtt még az ellenséges haderőt láthatták volna. Az egyesült ellenséget irányító katonai sztratégáknak rendkívül szokatlannak kellett tűnjön, hogy a Júdabeliek énekelve merészkedtek eléjük vonni, s így az ellenség a Júdabeliket és társukat nyilván fanatikusoknak gondolta. Az ellenség esendben még nevetett is felette nyilván, hogy mennyire könnyű dolga lesz megsemmisíteni őket közeledtükkel. A mai csemények nagyon találó beteljesedését képezik annak a prófétai képnek. Isten népe most az Ur Jézus Krisztus — kinek oldalán a harcoló angyalok seregei állanak — parancsnoksága és vezetése alatt kivonul, hogy szembeszálljon az ellenséggel. Az ellenségek fenyegetődzései, hatalmuk kinyilatkoztatása, dicsékvésik és büszkélkedésük nem rottenti vissza a hűségeseket a felvonulásuktól. Ezek a hű szolgák Jehovába és nagy hadvezérébe vetik bizodalmukat, s tudják, hogy a győzelem biztos, mivel az a mindenható Isten csatája. Azért nem tarthatják vissza az éneklést, mivel megparancsoltatott nekik, hogy a Jehova neve tanúbizonyságai legyenek. Ez az ellenjelképes Júdabeli sereg, Jehova hű tanúi és társaik hangosan énekelnek és Jehova „szépségének ékességéről” beszélnek, dicsőséges

Királyáról, királyságáról s mindazokról az áldásokról, melyek az engedelmes embereknek osztályrésziül jutnak. Isten parancsaival összhangban beszélnek Jehovának a vallásoskodók és az ördög-vallás feletti bosszújáról, valamint a mindenható Isten igazi imádatáról, amely a vallásnak pont az ellentéte. A szövetséget ellenségek, az ellenjelképes Ammoniták, Moábiták és a Seir hegyén lakozók tudomást szereznek az Istennek szentelt nép énekéről, s gunyolódnak, a markukba nevetnek s egymás között így szólnak: „Milyen fanatikus, boldog társaság ez, hogy beképzelik maguknak, hogy szembe szállhatnak velünk!” Jehova tanúinak, az ellenjelképes Júdabelieknek az eljárása, üzenete és éneke a hitetlenek egész világa előtt nagyon szokatlannak tűnik. Az üzenetnek házról-házra való hordása és az emberek előtt való hirdetése s Jehovának dicsőítő énekekkel való magasztalása a hűségesek kivételével mindenki előtt nagyon szokatlan munkának tűnik. Ez Jehova munkája, és ez valóban „szokatlan munka”.

Az énekesek által vezetett Júdabeliek Jehovát magasztalták, s a mostani ellenjelképes Júdabeliek is Jehovát magasztalják, aki beszédét szájukba adta és hatalmas kezével fellebe őket, s az énekeik Jehova nevének a dicsőségét hirdetik, a haderői győzelmét és a Legfelségesebb nevének a teljes igazolását. Az előképes nép annakidején a csataterre menetel s éppen úgy menetel most az ellenjelképes nép a csataterre, s hogy minden egyes mozzanat az ő akarata szerint történjen, Jehova megállapítja az időt szolgái minden lépése számára. Ő kényszeríti mindkét felet az állásába. Amidőn az Ammoniták és szövetségeseik tudomást szereztek a közeledő Júdabeliek énekéről, tanácsosnak tartották felkészülni fogadtatásukra, meglepjék és törbe ojtják őket. Tény és valóság azonban, hogy Jehova Isten az ügyet elejétől vofogva irányította. Mozdulataikat irányítva, Isten a tört az ellenség és segédcsapatai ellen rakta le. A feljegyzés így szól: „Jehova leselkedőket állított fel.” (angol *Rotherham*; *Parallelbiblia* szöveg.) Az ellenség szövetséget hatalmai azt gondolták, meg tették a kellő intézkedést, hogy egészen váratlanul a Júdabeliekre törhessenek és megsemmisítsék őket, mielőtt felismerhetnék helyzetüket. De elszámították magukat. Ezek a leselkedők főképpen az Ammoniták és Moábiták közül kellett álljanak; hiszen nyilván ezek akarták megsemmisíteni maguknak a Júdabeliek és társaik megsemmisítésének a tisztességét, s ez a szándékuk világosan kiténik a prófétai kép 23. versében feljegyzett szavakból: „Aminat annakidején volt, úgy áll a helyzet ma is: a földi haderő nagy halvezére mindent a népe javára irányított. A prófeta a következő szavakkal írja le az ellenség eljárását: „Mert imé lelkeim ellen leselkednek, egybegyűltek ellenem az erősek; anélkül, hogy hibás vagy vétkes volnék, Jehova! Bűnöm nélkül egybegyűlnek és készülnek ellenem; serkenj fel előmbe és lásd meg ezeket! Te, oh Jehova, Seregnek Istene, Izrael Istene, serkenj fel! Büntesd meg mind a nemzeteket [a Moábitákat és szövetségeseiket], ne könyörülj senkin, aki hamisságot eszelepszik. Szela. Estenden [ha a sötétség bekövetkezik, ami az ellenjelképesben 1919-ben történt, miáltal az ellenség elrejtőzni remélt] megjelennek [az ellenségek], ordítanak, mint az eb [dörmögnek, morognak és ordítanak]; jajveszékelnék, mint azt a vő [párzsnak] teszi, körül járják a várost.” (59. zsoltár 4-7) „Étel után barangoznak, s ha nem lakkak jól, jajveszékelnék.” — 59. zsoltár 16; *Schlachter*.

Mint az akkor volt, most is Sátán képviselői azok, akik alattomos gyűlölettel eltelve lesben állanak, hogy fogtalanul előnyt szerezzenek az igazakon. Sátán helyzete azt a gyilkos szellemet az ellenjelképes Ammoniták, Moábiták és mások szívébe, hogy Jehova tanuit meg-

szüksége volt Isten kegyelmére. Ő az irgalmasság Istene, „aki irgalmat eszelecszik ezerigzigen azokkal, akik szeretik és parancsait megtartják” (Mózes II. 20:6). A kegyelemre vagy irgalmasságra nem csak a templomseregnek van szüksége, hanem a „más juhok” ezreinek is, a nagysokaságnak, s ezek is részesülnek benne az Úrtól. Ez a kegyelem azt is megígéri, hogy Isten megszabadítja népét az ellenség elnyomó hatalmából, keresztül viszi a nagy nap esatáján, és élethen tartja.

²⁰ Már Jósafát uralma előtt ezer évvel megkísérelte az Ördög Izráel megsemmisítését. Hogy Jehova ezt a népet állandóan védelmezte és megszabadította, hogy szolgáljanak, csakis a kegyelmének tudható be, amely — az Abrahamnak tett ígért szerint — az Igójéért és nevét mindörökké fennmarad. „Kicsoda olyan Isten, mint te, aki meghorsátja a hűt és olengedi öröksége maradványait vétkét! Nem tartja meg haragját örökké, mert gyönyörködik az irgalmasságban! Hűséget mutatsz a Jákóbnak, irgalmasságot Abrahamnak, amint megskündtől atyáinknak még az ősidőkben.” — Mikeás 7: 18, 20.

²¹ Jehova most földön tartozkodó népe felismeri és értékeli Jehova irgalmasságát, aki ezt a népet elismeri és szolgálatára megtartja, hogy része legyen neve igazolásában. A *Watch Tower* 1928 december 15-i (*Az Őrtorony* 1929 februári) száma által az Úr kezdte feltárni az ővének a földön, hogy egy néhányat közülük keresztülviz Armageddonon. Ezután kezdett Isten népe világosabb értelmű szerezni, s így kezdtek énekelni Jehova kegyelmét, irgalmasságát és jóságát, amely a Si-onban összegyűjtött népet megoltalmazza, s ide helyezte Isten a maga névét. Azonkívül tudni adta az Úr, hogy ezeket nevének az armageddoni csata előtti igazolására használja s ebben alatta és utána is részt nyerne. Ez igazságok előttük való kinyilatkoztatása nagy kegyelem volt számukra. Isten Kegyelme és jóságát az igazságának kinyilatkoztatása kíséri. Miután Isten a jóságát éreztette 1918-ban és 1919-ben, őket kiszabadítván, hogy a tanu lehessenek, a hozzá ragaszkodók előtt az igazságának bő kinyilatkoztatását ajándékozta, miáltal feltárta előttük feltett szándékát; s most a felszenteltjei igazságban éneklük: „Bizonyára közel van az ő szabadítása az őt féltőkhez, hogy dicsőség lakozzék a mi földünkön. Irgalmasság és hűség összetalálkoznak, igazság és békeség csokolgatják egymást.” — 85. zsoltár 10, 11.

„Szintén tetszett Istennek most, hogy jobban megszerveze népét a szolgálatra, s a szervezete szolgáit vagy felvigyázóit békeségre és igazságosságra helyezze be. (Ésaiás 60: 17) Krisztus Jézus, a templom feje által tárja fel most Jehova a népe tagjainak az igazságot; s ez oly nagy mértékben eltölti őket örömmel, hogy nem tudják visszatartani az éneklést a „szentség ékesség” magasztalására. A Szentírás biztosan és világosan bizonyítja — s ezt az Úr oldalán állók előtt jólismert tények teljesen alátámasztják és igazolják —, hogy a mindenható Isten nagy napjának a csatája közel érkezett; valamint hogy a szövetséget ellenség ellenük vonul azzal a gonosz elhatározással, hogy mindenkit elpusztít, aki az Úr oldalán áll; Jehova pedig teljesen felvilágosítja a hozzá ragaszkodókat, hogy a most előttünk álló csata nem az ő ügyük, hanem Isten harca s hogy ő teljesen győzni fog; hogy most énekesít a me-ret előre állította és Krisztus Jézus által rájuk bízta a királyság bizonyágtételét, s hogy ezek — az ellenséggel szemük előtt — bátran kivonulnak és Jehova dicsőségét éneklük. Mi lesz a végső kimenetel?

TANULMÁNYKÉRDÉSEK

1. Mily biztosítékot nyújtott Jehova, hogy népe maradványát meghallgattja?

2. Milyen módon felelt Jehova a Jósafát imádságára?
- 3-5. Milyen prófétai jelentősége van Jaházuel nevének? és milyen annak a ténynek, hogy Jaházuel „Zakariás fia” volt? valamint hogy ő Benaja, Jehiel és mattáin- as utódja volt?
- 6, 7. Milyen jelentősége van annak a további ténynek, hogy ő egy Lévíta, Asáf fiának egyik lezármazottja volt?
8. Mit kell érteni „Jehova szelleme” alatt? Milyen jelentősége van annak, hogy a gyülekezet közepette szállott Jaházuelre Jehova szelleme?
9. Kit szemléltetett „egész Júda”, és kit szemléltettek „Joruzsálem lakosai”? Milyen tényekből tűnik ki ez? Miért foglaltatik bele Jósafát király az itt megszólítottakba?
10. Mily jelentősége és fontossága van a kijelentésnek: „Igy szól Jehova” arra az időre, valamint a beteljesedés idejére? Mitől nem kellene félnie most Jehova népének és miért nem?
11. Miért nem kell megrémennie Jehova népének a nagy sokaságtól?
12. Milyen biztosítékot nyújt nekünk a kijelentés: „Nem tiétek a harc, hanem Istené”?
13. Mit célzott és eredményezett tehát ez a biztosíték, amely nekik éppen az ellenséggel való találkozásra történt kivonulásuk előtt adatot?
- 14, 15. Ird le a 16. versből felismerhető helyzetet, s mutasd ki annak prófétai voltait!
16. Mi lett előre bemutatva azáltal, hogy Jehova pontosan ismertette népével az ellenség elhelyezkedését?
- 17, 18. Kit illet a 17. versben adott utasítás, és milyen részük van a „hű Júdabelieknek” a csatával kapcsolatban?
- 19-21. Hol és milyen felszereléssel „foglalták el állásaikat” az ellenjelképes Júdabeliek? Hasonlítsd össze ezt a róm. k. társaság eljárásával és indokold meg a különbséget!
22. Magyarázd meg Iráshelyek segítségével, mit jelent „Jehova szabadítása”, amint ez a kifejezés a helyen használtatik!
23. „Vonuljatok eléjük”, mikor? Mutasd ki Iráshelyekkel, hogy Isten népének az ellenséggel szemben sem félnie, sem rettegnie nem szükséges!
24. Mily hatást váltott ki Jehova most említett tanácsa azoknál, akikhez intézte?
25. Mily hatást vált ki Jehova üzenete most Isten szövetséges népénél?
26. Kit és mit szemléltetnek Jaházuel és a többi Léviták ott a templomban? És miből tűnik ki ez?
27. Mennyiben jelezte előre az azonnali égő vagyuk és a kivonulásra való azonnali előkészületük az általuk előirányozottak eljárását?
28. Alkalmazd a prófétai képet a korai felkelésekre és kivonulásukra vonatkozólag s hogy Jósafát előált, mondván: „Halljátok meg szónát!” s nekik tanácsot adott és bátorságot öntött beléjük!
29. Mutasd ki, mennyire fontos volt akkor Jósafát figyelmeztetése: „Bizzatok Jehovában a ti Istenetekben”, és mennyire fontos az a jelenben?
30. Mennyiben idéz elő megerősödést a Jehovában való bizalom?
- 31, 32. Miért volt tehát akkor fontos, és miért feltétlenül szükséges különösen ma, hogy Isten népe „Jehova prófétáiban bizzon”? Csak hogyan lehet ezt most megtenni?
33. A Jehova prófétáiban való bizalom hogyan szerez jólelet vagy sikert?
- 34, 35. Csak kinek és micéiből lett feljegyezve a 118. zsolt. 25. vers imája?
- 36, 37. Hogyan teljesedik, hogy Jósafát énekeseket rémelt, akik a „szentség ékességét kellett dicsőríjék”?
38. Micéiből kellett az énekeseknek a „sereg előtt” vonulni és mily prófétai jelentősége volt annak? Mit kellett énekelniük és miért azt?
39. Indokold meg, miért oltalmazta Isten oly sokáig Izráelt és szabadította meg ismételtén?
40. Mutasd ki, hogy az ott énekelte dicsőret szavai, valamint a Mikeás 7: 18, 20 és a 85. zsoltár 10. 11. feljegyzése nagyon találóak Isten mostani felszenteltjei számára!
41. A felelősségnek melyik állapotában, melyek helyzetében és melyik állásában hozta Isten a népét kegyelmébe, mily kilátást nyitott számára?

(Angol W. 1938 augusztus 1)

lejjék és megsemmisítsék. A zsoltáros a következő szavakkal írja le ezt: „Leselkedik a rejtkehelyen, leselkedik, mint az oroszlán az ő barlangjában, hogy elragadjja a szegényt; elragadja a szegényt, mihelyt hálójába foghatja azt.” (10. zsoltár 9) Az ellenség azt reméli, hogy Jehova tanuit csapdába ejthetik, s ők felállítanak ily csapdákat, mint azt például a zászlótisztelgési kényszer és hasonló dolgok mutatják. Ha tanulmányozták volna Isten Igéjét, tudnák, hogy mit mond nekik Isten az ily leselkedésre vonatkozólag. A vallásoskodóknak, különösen a vezéreknek nincs mehetségük a tudatlanságukért; hiszen nekik birtokukban volt a Biblia. Az ilyenekről mondja az Úr: „Ne leselkedjél, oh te istentelen, az igaznak háza ellen, ne pusztítsd el az ő ágyasházat! Mert ha hétszer esnek is az igaz [az ellenség elnyomása alatt, mint 1918-ban], ugyan felkél [miként éppen most, amidőn a náciák által félrevezetett németek az igazakat üldözik]; az istentelenek pedig csak egy nyavalyával is elvesznek [illetve a saját csapdájukba esnek, ami vesztüket okozza].” — Példabeszédek 24 : 15, 16.

* A Moábiták és szövetségeseik elszándékoztak pusztítani a Júdabelieket. Az ellenjelképben ugyanazok az ellenségek szándékoznak megsemmisíteni Jehova tanuit. Annakidőben Jehova állította fel a csejt, az ellenséget a mozdulatai közben abba kényszerítette és arra indította, hogy egy oly állást foglaljon el, amely saját vesztét okozza. Az ellenségnek Isten népe számára ássák a vermet, de maguk esnek bele: „Gödört ás és mélyre vájja azt; de beleesik a verembe, amit csinált.” (7. zsoltár 16) „Besülyedtek a nemzetek a verembe, amelyet ástak; a lábóban, amelyet elrejtettek, megakadt a lábuk. Megismertették Jehova, ítéletet hozott; a gonoszt annak kezemunkájával ejtette el... Seolba jutnak a gonoszok [ahelyett, hogy Isten híj szolgáit a pokolba juttathatnák], oda minden nép, amely elfeledkezett Istenről [a vallásos „kereszténység” megfélemlített Istenről, amennyiben Isten híj szolgálai ellen támadásokat intéz].” (9. zsoltár 16—18) Mindezek a jövendölések Isten népe javára jegyeztettek fel, és leírják a helyzetet Armageddonban. „És megejtik őket, a nyelvük lesz ellenük; iszonyodik [Elberfeldi széljegyzet szerint: menekül] mindenki, aki őket látja. Akkor megfélemlenek mind az emberek; hirdetni fogják Istennek dorgát, és megértik cselekedetét.” — 64. zsoltár 9, 10.

* Ez megint csak azt mutatja, hogy Isten az ellenséget egy bizonyos helyzetbe kényszeríti, hogy a feltett szándékát keresztüll vigye, s ennek az lesz a következménye, hogy az ezt látók mindannyian tudni fogják, hogy a nagy Jehova Isten a csatát a népéért vívja meg. Isten szájába adja népének azt az imát, amelyet most imádkoznak: „Ne add meg Jehova, amit a gonosz kíván; rossz szándékát ne segítsd elő, mert felvulkodik! A körültem ólálkodóknak fejt borítsa be ajkainak átka. Elovon szenek hulljanak rajjuk! Tűzbe vessz őket, írvényekbe, fel ne keljenek! A [gonosz] nyelvös ember meg ne maradjon a földön; a zsarnok embert őrzo a veszedelem, míg nyaka szakad! Tudom, hogy felfogja Jehova a szegények ügyét, a nyomorultaknak jogát. Csak az igazak magasztalják a te nevedet, s orcád előtt lakoznak az igazságosok.” (140. zsoltár 9—14) Az a körülmény, hogy Isten ezt az imát népe szájába helyezte, mutatja, hogy ő ezt a kérést teljesíti és az ellenséget romlással látogatja meg.

* Az Ammoniták és Moábiták elhujták, természetesen a Seir hegyén lakozók tudtával és beleegyezésével. Most kitűnik, hogy az ellenjelképes Ammoniták és Moábiták, a fanatikus politikusok és pénzemberek, a vallásoskodók indítására előkészületeket tesznek Isten népének a megsemmisítésére. Az énekklő Júdabeliek előre meneteltek minden akadály nélkül, s egyszer csak hirtelen megkezdődött a harc. Az Úr az ellenség elleni harcot összefoglalva a következő rövid szavakkal írja le: „És [az ellenségek] megverettek.” A Júdabeliek egyáltalán nem vettek részt a harcban. A harc úgy játszódott le, amint nekik Isten megmondotta, vagyis: „Nem ti harcoltok velük, hanem Isten.” Látszólag egy helytelen in-

fézkedés történt, de a valóságban nem úgy volt. Az eredmény „Isten közvellen aktusa” volt, mely előre bejelentette Isten „hallatlan munkáját, amelyet az armageddoni csatában az ellenség felett megvív. Korunkban a Jehova tanui ellen szövetkezett ellenség együtt tanácskozik és arra az elhatározásra jut, hogy Jehova tanuit meg kell semmisíteni; mindazáltal ezt oly könnyű, nyugodt és látszólag törvényes módon akarják megtenni, hogy eljárásaikat mások helyeselték. Tanácsuk azonban megsemmisül: „Jehova elforgatja a nemzetek [az Isten és királyság ellenes tömeg] tanácsát, megghiúsítja a népek gondolatait [akik Isten ellen vannak].” (33. zsoltár 10) Ma a „nagy parázna” a „fenevad” hátán lovagol; ragaszkodik Isten hü maradéka elpusztításához, és elvárja, hogy ezt az elpusztítást a pénzügyi és politikai társaság hajtsa végre. Jehova azonban tudára adja népének, hogy akár mennyire „szokatlannak” is hangzik ez a vallásoskodóknak, a „tíz szarv” és a „fenevad” a most nyeregben ülő vén szájhat vagy parázna meggyíflőlik és kifosztják, szétszaggatják és tüzzel megégetik. (Jelenések 17 : 16, 17) Ezt szemléltette Isten az a csatával, amely annakidőben végbement és azoknak az ellenségeknek a megsemmisítésével végződött, akik a Jósáfát uralma alatt álló Júda népe ellen felvonultak.

* A csata világos nappal, tehát jó kilátásnál zajlott le, a az a tény, hogy a Júdabeliek hangosan énekeltek, azt mutatja, hogy ők nyíltan becsületesen léptek fel. Az ellenségnek elejétől kezdve a Júdabeliek megsemmisítése állott szándékában. De nézzük csak, mi történt a valóságban: „Mert az Ammon és a Moáb fiai a Seir hegyén lakozók ellen támadtak, hogy őket levágják és elvesszék; és mikor mind elvesztették a Seir hegyén lakozókat, azután egymás elpusztítását segítették elő.” — Krónika II. 20 : 23.

* Tartsuk figyelembe, hogy Jehova a most földön időző népe rendkívüli kioktatására egy prófétai képet alkotott, miáltal arról oktatja ki, ami a mindenható Isten nagy napja csatájának a megnyitásokon kell történnie. Elhibáztak valamin az Ammoniták és a Moábiták, miáltal a Seir hegyén lakozók elpusztultak? Akárhogyan is történt, mindenesetre a kép világosan feltárja a mostani állapotokat és azt mutatja, hogy itt nincs szó tévedésről. Isten irányította akkor a harcolókat és Armageddonkor is ő fogja irányítani.

* Ma a pénzügyi elemek képezik a Moábiták ellenképét, s ehhez a pénzügyi elemhez tartozik a katonai klíkk is, amely el van határozva a vérontásra, miáltal Ammon a mostani politikai társaságot szemléltette, mely a pénzügyi és vallásos elem parancsait hajtsa végre. Ha most a politikai elemet elképzeljük, különösen a fiatal embereket, akik valóban kiméletlenek és féktelenek s akik fellelt az idősebbek, akikek eddig a vallásos társaságot, különösen a római katolikus elemet „kesztyűs kézzel” kezelték, elvesztették a hatalmat, látni fogjuk a gyors változást a vallásoskodók elleni állásfoglalásban. A fiatalabb, kiméletlenebb elem a politikai szárnyban, amely most — különösen a Náci-Németországban — a nyeregben ül, semmi tiszteletet nem mutat mindazzal szemben, aminek Istenhez valami köze van. Ezek tudják hogy a vallásoskodók, s különösen a római kat. társaság, hiszékenykerítők, akik a legpusztítóbb hiszékenykerítést vagy esalást üzik. Az Úr „szokatlan munkájának”, amelyben Jehova tanui tevékenykednek, nyilván volt valami köze ennek az ismeretek másokhoz való eljuttatásához, amennyiben ismertették a tényeket, hogy a vallásoskodók haszontalan bojtortjanak, akik a politikai és pénzügyi elemek hátán lovagolnak. Az utóbbiak elvesztik a tiszteletet a vallásoskodók előtt, s elvárható, hogy ez a közeljövőben még nagyobb mértékben fog történni. Az emberek általában, különösen a kommunisták és a fasiszták nem sokat adnak a vallásoskodóknak vagy olyan valamire, ami Isten nevével viseli. A kommunisták most a hierarchia ellen vannak; de ezek éppolyan mértékben vagy még sokkal inkább ellene vannak Jehova tanuinak, mivel Jehova tanui Jehovát igazságosságban szol-

galják. A Szentírás kimutatja, hogy a pénzügyi és politikai elemek, a kommunistákat is beleértve, nem sokára észlelni fogják, hogy amit a vallásba fektettek be, a legcsekélyebb mértékben sem fizette ki magát. Ezek az elemek — azok által szemléltetve, akik tulajdonképpen azért bujtak el, hogy a Júdabelikeket elpusztítsák, de azután hirtelen felkeltek és a Seir hegyén lakozókat vesztették el —, most az ellenképpen előkészületet tesznek az ellenjelképes Júdabeliek vagy Jehova tanú megsemmisítésére; azonban mivel az Úr őket egy bizonyos állásba kényszeríti, ez a politikai, pénzügyi és kommunista falca felkél a Seir hegyén lakozók (illetve a vallásoskodók) ellen és megveri. Hogy az előképpen a Júdabeliek elvesztésére szerzett terv nem sikerült, az „Isten közvetlen aktusának“ a következménye volt. Hasonlóképpen folyamatban van most Jehova „szokatlan munkája“ és sok embernek felnyitja a szemét a vallásoskodók romlottságára vonatkozólag, és meghatározott időjében Isten „hallatlan dolga“ végrehajtja a vallásos elem megsemmisítését a politikai, pénzügyi és kommunista elem emberei által. Ezt a következtetést alátámasztja az Abdiás 6 és 7 jóvendölése: „Mennyire kifosztották Ezsau [Ezsau Edom, illetve a vallásos elem]; felkutatták rejtett kincseit! A határig üznek ki Saszes frigyársaid [a pénzügyi, politikai és kommunista]; megcsalnak, levernek szövetségeseid, akik kenyeredet ették; tört vetnek alá. Nincsen benne okosság!“ Azon a napon, azt mondja Jehova, nem veszem-é ki a bölcséket Edomból, és az értelmet az Ezsau hegyéről? És megrémülnek a te vítéid, oh Témán! hogy kiirtassék mindenki az Ezsau hegyéről az őldöklés által. A Jákob őcséd ellen elkövetett erőszakért szégyen borul rád, és kivágatól mindörökre!“ — Abdiás 6—10.

„Éppen most hagyják el a vallásoskodók Istent és Igéjét egészen és helyezik az államot vagy a politikai hatalmat a dolgok fölé, amelyek összefüggésben vannak az úgynevezett „isztentisztelettel“. Amidőn most a vallásoskodók azt kívánják, hogy a politikai és pénzügyi elem ellenségesen lépjen fel Jehova tanú ellen, így szólnak a papság vezetésé alatt: „Nekünk nincs királyunk, csak a császár [az állam]“ (János 19: 15). A Jehova tanú megfogásában való további kísérletükben a vallásoskodók helyeslik a zavaros zászlotiszteltetés-ceremoniát és hasonló kiállított dolgokat, amelyek a szabadság szerető emberek előtt mindig idegenek voltak; ezt pedig azért teszi, hogy Jehova tanút kényszerítse „a császárnak [illetve az államnak] mindent megadni, amit az állam elbizakodottan megkövetel. A vallásoskodók, különösen a római kat. hierarchia, magukat a többi elem tanácsadóinak képzelik be, s ezért helyezik az államot Isten fölé és az állam közvetlen képviselőit arra készítetik, hogy mindenkit kényszerítsenek elismerni, hogy az állam Jehova felett áll. Amiképpen a szövetséges érdekesoport az Izraeliták babiloni fogsága idején a három hű zsidófiúnak csapdát állítottak fel (Dániel, harmadik rész), így állítanak fel most a vallásoskodók Jehova hű szolgálóinak egy csapdát és ásnak nekik vermet. De a Szentírás kimutatása szerint, ezek az összekövők a saját veremükbe esnek bele. Ezek meg fogják tudni, hogy igen messze mentek, amidőn a „császárt“, illetve az államot Isten fölé helyezték és magukat a radikális politikai elemek alárendeltjeik engedték tenni; most pedig kell viseljük a következményeket. Elhatározva, hogy minden dologban a saját feje szerint eslekedjen, kemény, elnyomó kézzel uralja a radikális, a náci-fasiszta elem a földet és népet és a legvégsőig fog elmenni. Ez világosan elő van árnyékolva az itt megvizsgált képből. Ammon és Moáb teljesen megsemmisítették az előbbi szövetséges társukat, a Seir hegyén lakozókat és senkit sem hagytak életben. A prófétái kép tehát azt mutatja, hogy a most a vallásoskodókkal és a vallásos hiszékenykerítéssel szövetségben álló politikai és kereskedelmi radikális elemek ellenük fordulnak a vallásos szövetséges társaikkal és véget vetnek nekik. E magyarázat és a fentemlített jóvendölés támogatására figyeljük meg még Ezékiel 23: 11—30 verseit, amelyek

az Igazolás I. kötet 302/303. oldalán nyernek magyarázatot, valamint Ezékiel 16: 28—41-et, amely az Igazolás I. kötete 189. oldalán van megmagyarázva.

„Aannyi tehát bizonyos, hogy Armageddon kezdete-kor Sítán szervezete megint meghasonlik önmagával. (Máté 12: 25) Akkor majd a pápa új kísérletet tesz, hogy álrühában megszökjön, hasonlóan ahhoz amint az 1848-ban történt, mikor a pápa Rómából megszökött és Gaetába menekült. Az álrühának akkor ugyan eredménye volt, de semmit sem fog használni, ha az Úr az ügyet a végülközvetben a kezébe veszi. Jehova nevének az igazolása van a játszmában, s az Úr Józus, Jehova fő hadvezére nem, engedni becsapni magát semmiféle majmolás által, amefyekbe a vallásoskodók rejtőzködnek; még a munkás ruhák vagy a dagadt kezek sem lesznek képesek elleplezni. Az Úr a jelenben — miként a múltban is — az ellenség haderőit egy oly helyzetbe kényszeríti, ahol a megsemmisítés éri utol őket. Ez világosan kitűnik az itt megvizsgált prófétai képből s kitűnően a következő szavakból: „Es mikor mind elvesztették a Seir hegyén lakozókat [a vallásoskodókat], azután egymás elpusztítását segítették elő.“ Úgy fog lezajlani, mint egy kutyaharenál, ahol egyik kutya a másikat széttépi. Az előképpen meghalonadtak, a örült-ségükben elvakultak, egymás között felmorzsolták Ammon és Moáb embereit. A képnél ez a része előre bejelent, mi fog történni Armageddonkor, s az őrdög nem lesz képes megakadályozni, még ha meg is próbálná. Akkor majd a vallásoskodók elpusztulnak, akikhez a többiek tartottak, a politikai és pénzügyi elemek vakon és összevesztetten egymásnak esnek őldöklő fegyvereikkel. Ezt Jehova más jóvendölései teljesen igazolják. Az Őrdög szelleme az egész szervezetet uralni fogja, s ha az Őrdög látni fogja, hogy az uralkodásra való kilitása elveszett, az egyedüli lehetőség marad csak számára, hogy az embereket kiirtja. Ebből következtetni lehet, hogy ő szívesen látna milliók pusztulását. A pénzügyi elemek ellen fordulnak, akik a kormányzatok gyepölőjét tartják kezükben, és minden pénzügyi segítséget megvonnak tőlük, mialatt a politikusok megkísérelik a pénzemberek pénzének az értékételenítését. Gonoszság és gyűlölet fogja uralni mindkét részt, és hozzálátnak egymás elpusztításához. Ez be fogja bizonyítani, hogy az Őrdög többé nem képes összetartani a tömeget, akkarmennyire törekszik is erre. Az Úr gondoskodni fog róla, hogy az Őrdög csatlósai felmorzsolják egymást. Jehova Isten mondja: „Es felforgatom az országok királyi székeit és elfogyasztom a pogány országok [a nemzetek királyságai; Elberfeldi szerint, mindazok, akik Isten s azért Isten királysága ellen vannak] erejét; és felforgatom a szekereket [a politikai és pénzügyi szervezeteket, a munkásegyleteket és kommunistákat] és a benne ülőket [a szervezetek vezetőit], és lehullanak a lovak [a hadfelszerelések és a kegyetlen uralom más eszközei] és a rajtuk ülők [a parancsnokaik]: kiki az ő atyjafiának fegyvere által.“ (Aggeus 2: 22) Hasonló képet nyújt az ellenség teljes megsemmisítéséről a Bírak 7: 22.

„Mindezeket a dolgokat Jehova feljegyeztette a múltban s most ismerteti szövetséges népével, hogy mit jelentenek azok és miért jegyeztettek fel, s ezt azért eslelkeszi, hogy hű népe a mostani nagy veszedelem idején megerősödjön a reménységben. A Jósafát és mások által előállított és itt megvizsgálásra kerülő képet sok más Iráshely támogatja, amelyek a mi tanulságunkra jegyeztettek fel. Mindezek azt mutatják, hogy a felkentek és társaik, mialatt magukat a „szokatlan munkának“ szentelik, melyet Jehova a népe által végzett, sok nyomorúságot és üldöztetést kell elszenvedjenek s tényleg el is szenvednek; valamint, hogy táptálmuk kell elméjüket az Isten Igéje feljegyzéséből, amely erősítő-sükre és vigasztalásukra jegyeztetett fel, mialatt ily próbateljes állapotokat elszenvednek. Ezért is merteti az Úr most ezeket az igazságokat. A templomsereg egyetlen felkent tagja sem képes most megállni egyedül és a saját erejéből. A templomsereg tagjai most mind-

annyan együtt kell álljanak az Úr Jézus Krisztusban és egymást teljesen támogatniuk kell. Még a felkentek is csak akkor képesek megérteni ezeket az erősítésükre feljegyzett dolgokat, ha tanulmányoznak, hogy magukat elfogadhatókka tegyék Isten előtt, illetve tanulmányozzák Isten Igéjét és annak kinyilatkoztatásait, amelyeket most nyújt az őt szerető és szolgálók megvilágosítására és erősítésére. Az itt a csatáról — vagyis Isten csatájáról — feljegyzett prófétai kép mostan nagyon megvívásztalja Isten népét, megerősíti s a reménységét megalapítja.

✱ ¹⁶ Jehova így felelt Jósafát imájára, midőn szolgálja, Jaházil által a néphez szólott: „Álljatok vesztig és lássátok Jehova szabadítását rajtatok!” Jehova minden tekintetben megtartotta a nekik adott ígértét. Most tehát ott állottak és szeculálták, hogyan morzsolja föl egymást az ellenség. A prófétai képnek a része arra figyelmezteti Isten felkent népét, amely most szemben találja magát az egyesült ellenséggel, hogy ne féljen, se meg ne rettenjen az ellenség nagy tömegétől, amely az Ördög szellemétől van eltelve és minden oldalról Isten népe ellen nyomul. Isten népének minden tagja tartsa elméjében, hogy a közeledő harc nem a tiétek, hanem Istené... „Nem kell néktek harcolnotok [ebbén a harcban],... álljatok ellent, és lássátok Jehova szabadítását rajtatok.” Jehova e szavai most teljes bizalmat és bátorságot nyújt a templomsereg minden tagjának és társaiknak, akik hűségesen és állhatatosan kitaranak Isten szívezen belül. Ne énekelje tehát hangosan minden ilyen még a győzelem előtt Jehova dicsőségét?

¹⁸ A csatának vége volt, és a Júdabeliek hozzá láttak a hatás megállapításához. Elmentek azért az őrtoronyhoz a pusztába, amelyből jobb áttekintést nyerhettek: „A Júda népe pedig elment Mispába a pusztába felé [a pusztában lévő őrtoronyhoz; *angol Biblia*], és mikor a sokaság felé fordultak: ím csak elesett holttestek voltak a földön, és senki sem menekült meg.” — Krón. II. 20: 24.

¹⁹ Ez egy további biztositék a felkenteknek, hogy közülük egycsek átvitelenek Armageddonon s azután életben maradnak a földön. Miután a vallásoskodók teljes megsemmisítését előidéző és nagy csata megkezdődött, az az Ördög egész szervezetének a pusztulását fogja végrehajtani. A Júdabeliek felmentek az „őrtoronyhoz” — kötséggel a Jermel pusztájában lévő toronyhoz — s ott meglátták a csata eredményét, illetve a „hallatlan dolog” következményét, melyet Jehova az ő védelmükre és szabadításukra, valamint a nagy neve igazolására okozott. Az „őrtoronyra” való hivatkozás nem tereli a figyelmet az őrtorony-Társulatra, sem az ezt a nevet viselő folyóiratra, hanem azt a tényt hangsúlyozza, hogy az életben maradó hátramaradottak és társaik Armageddonkor látni fogják Jehova nagy és csodálatos aktusát, amelyet Kirsztnus Jozus által hajt végre, s akkor végig kell néznie, hogyan semmisítik meg egymást az ellenségek. Mivel ők az „őrtoronyban” vannak, illetve Isten kegyelmének a felomelt állapotában és a kár elleni biztonságban, végig nézik az Úr teljes győzelmét az ő neve igazolására. Mindazáltal már most is igaz, hogy az őrtorony és Társulat hasonló irattal Jehova népének hit által bepillantást nyújtanak az eljövendő harcra és annak kimenetelére.

²⁰ A Júdabeliek útan voltak és útközben énekeltek; most pedig elérték a hadszíntert, és csendben szemlélték az Isten által szerzett szabadulásukat. A csata véget ért és a megsemmisítő munka teljeségre jutott. Kétségtelenül hallották a csata zaját, most pedig megszűnt az, mivel az öldöklés befejezést nyert. Feltehető, hogy Jósafát örüllőket küldött előre, hogy az ellenség mozdulatait megfigyeljék, s ezek az örüllők nyilván látták a csata előmenetelét és jelentették annak egyes részleteit parancsnokuknak, Jósafátnak. Jehova vezette a harcot; hiszen a harc Istené; és a prófétája szavaival meghívja a népet, hogy nézze végig a végzett pusztítást. Figyeljék meg a következő, Armageddonra vonatkozó szavakat: „Jöjjetek, lássátok Jehova tetteit, aki pusztaságotkat szerez a földön! Hadakat némit el a föld széléig; ivet

tön, kopját [a Moáb, Ammon és a Seir hegyén lakozókét] ront, hadi szekereket [Sátán egész szervezetét, vagyis a régen feljegyzett hírói itélettel eltelt egész szervezetét] éget el tűzben.” Ezért mondja Jehova az egész teremtett világnak: „Csendesedjétek és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten! Felmagasztaltatom a nemzetek közt, felmagasztaltatom a földön.” És Isten népe így felel: „A Seregek Jehovája velünk van, Jákob Istene a mi várunk.” (16. zsoltár 9—12) Így módon jelenti be Jehova előre, hogy mit látnak hűségesei Armageddonkor, ha annak vége lesz: „Itéletet tart a nemzetek között; telve lesz holttestekkel; összezsúss messze földön minden főt. „Akkor” népeket biztosan teljes készséggel lesz a hatalmad napján, a szentség szépségében.” (*angol Biblia*) Ha a hűségesek meglátnak a nagy csata eredményét, örömmel fogják dicsőíteni Jehovát és Királyát. Amiképpen Jehova a Júda ellen felvonuló egyesült haderő megsemmisítését felidőzte, úgy fogja felidőzni Armageddonban Sátán bandáinak a megsemmisítését is. Erről mondja: „Ez azon a napon Jehovától levágnak a föld egyik végétől fogva a föld másik végéig; nem sirattatnak meg, össze sem hordatnak és el sem temetgetnek, olyanok lesznek a föld színén, mint a gánj.” — Jeremiás 25: 33.

¹⁸ Isten megparancsolta szövetséges népének szolgája, Jaházil által, hogy csendben maradjon és lássa az Úr szabadítását, és csendben állottak az őrtoronytól és végig nézték az Úr által rendezett vőrfüldöt, amely a népe megszabadításának a következménye volt. Jehova harcolt érdekükben s ők megmenekültek. Eppen úgy fog Jehova Armageddonban népéért harcolni, népét megszabadítja és biztonságba helyezi.

¹⁹ A fenti jóvondulás előképe annak, ami a mindenható Isten nagy napjának a csatájában lejátszódik. Bemutatja, hogy mily rettenetes látványt nyújt a túlélők szemének, akiket Isten a rettenetes csatán keresztül viszi, illetve a maradéknak és a nagysokaságnak, s ezek között kötséggel sokan lesznek a hű próféták közül, akik ezeket a dolgokat feljegyezték. Az ellenség számára nem lesz menekülés, mint ahogy a Moábiták és Ammoniták sem menekülhettek meg, amint írva van: „Nem volt menekülés.” (Krónika II. 20: 24; az angol B. széljegyzet szerint.) Összhangban azzal a prófétai képpel, Armageddon eredménye a következő szavakkal van leírva: „Es nines havá-lutniuk a pásztoroknak és menekülniük a nyáj vezéreinek [vagyis a fejből Jánosoknak, politikusoknak, kereskedelmi óriásoknak és hasonló másoknak].” — Jeremiás 25: 35.

²⁰ A mindenható Isten nagy napja csatájának az előmenetelét tovább vizsgálva, mondja az Úr: „Es megfogattott a fenevad [most már lovas nélkül], mivel a vén szája, a vallásos társaság lerakott] és vele együtt a hamis próféta, aki a csodákat tette ő előtte, amelyekkel elhitette azokat, akik a fenevad helyegét felvették, s akik imádták annak képét; ők ketten elevenem a kőnkövel egy tízes tóba vettettek: A túlbiék pedig [az emberek, belcérto a náciakat, fasisztákat, kommunistákat és hasonlókat] megölettek a lovon ülő [Krisztus Jézus, az itéletvégrehajtó és Jehova igazolója] kardjával, amely az ő szájából jó ki; és a madarak mind megelégedtek azoknak húsával.” (Jelenések 19: 20, 21) Ezután következik magának az Ördögnek a pusztulása, miután a szervezete ott megsemmisített a jelszójából származó tűzzel, a mi egész szervezetét megemészti. — Ezek. 28: 18.

²¹ Júda ellenségei fosztogatók voltak. Ezek betörték az ígért földjére, hogy kifosszák Jehova népet; Jehova azonban visszafordította a lándzsát és elvette tőlük a zsákmányt: „Akkor elment Jósafát és az ő népe, hogy azoknak jószágait megszákmányolják, és találtak náluk temérdek gazdagságot és a holttesteken drága szép ruhákat, melyeket kifosztottak róluk, oly sokat, hogy alig vihették el, és harmadnapig kaposták a zsákmányt, mert felette igen sok volt.” — Krónika II. 20: 25.

²² Sátán és cinkostársai most a legvégéig ragaszkoznak Jehova népének a megsemmisítéséhez; azonban

a vége az ellenség megsemmisítése lesz, s ebben most Isten népe bizonyos lehet. Ez a prófétai kép bizonyítéka ennek. Jehova az ő népének további biztosítékokat és bátorításokat nyújt a prófétája szavai által, amelyekben előre bejelenteti; hogy mi következik Sátán tömegére: „Igy szól Jehova Isten: Es lésszen abban az időben, hogy tanácsok támadnak szívedben, és gondolsz gondolatot és mondasz: Felmegyek a nyílt földre [a kerítés nélküli városba, ahol Jehova népe minden emberei védelem nélkül, nincs körülvéve bástyákkal], jövök azokra, kik nyugodalomban vannak [az Istenben való teljes hitük miatt] s [az Őrban] bátorosan laknak; kik laknak mindnyájan kőfal-kerítés nélkül, sem zárjuk, sem kapjuk [semmi rendőri hatalmuk vagy hasonló védelmük] nincs nekik; hogy zsákmányt vess és prédát prédálj, hogy fordítást kezdél a [Jehova tanútól megint] népe pusztaságok ellen s a nép ellen, amely a nemzetek közül gyűjtöttet egybe, mely jöszágot és gazdagságot [királyságördekeket] szerez s lakozik a földnek köldökén. Séba és Dédán és Társis kalmarai és minden fiatal oroszlánja ezt mondják néked: Nemde te zsákmányt vetni jöttél? Nemde prédát prédálni gyűjtöttet egybe, hogy elvigy ezüstöt s aranyt, magadhoz végy jöszágot és gazdagságot, hogy nagy zsákmányt vess? — Annakokéért prófétálj, embernek fia, és mond ezt Gógnak: Igy szól Jehova Isten: Avagy abban az időben, mikor az én népem, Izrael bátorosan lakik, nem tudod-e meg? Es eljössz helyedről, a messze északról, te és sok nép veled, lovon ülök mindnyájan, nagy sokaság és hatalmas sereg. És lésszen azon a napon, amely napon Góg eljő Izrael földje ellen, ezt mondja Jehova Isten, felszáll haragom orromban.“ — Ezékiel 38 : 10—15, 18.

²³ A Júdabeliek a halott ellenségek között „temérdek gazdagságot” találtak, ami előre bejelentette, mily nagy gazdagságokat gyűjtöttek össze Sátán haderői az utolsó napokban (Jakob 5 : 1—3), a szegény és védtelen népet Isten nevében kirabolják és Krisztus nevében a ravasz biszékenykerítésüket szik. Ezáltal bizonyára a római kat. hierarchia van leírva, amely nagy anyagi gazdagsággal rendelkezik. Az Ördög látható haderői Jehova népének esnek zsákmányul; illetve amit a vallásoskodók elvesztenek, azt hűség folytán megnyeri Isten népe: „Az igazért váltásdíj [egy ár] az istentelen, és az igazok helyett a hitetlen büntetettik meg.“ (Példab. 21 : 18) Más szavakkal, az istentelen vallásoskodók mindent elveszítenek istentelenségük miatt, s ez az igazok javára szolgál, mert az igazak mindent megnyernek Jehova kezéből.

²⁴ Jehova Isten Krisztus Jézus által kifossza Sátán látható haderőit: „Ragyogó vagy te, felségesebb, mint a zsákmányadó hegyek. Kifosztattak a bator szívűek, álmutakat alusszák, és minden hőz kezének ereje veszett. A te dorgálásodtól, oh Jákob Istene, megszibadt mind székér, mind ló.“ — 76. zsolttár 5—7; Zakariás 2 : 8—10.

²⁵ Az ellenségétől elvett zsákmány nagyon meggazdagította a Júdabelieket. Ez nem azt jelenti, hogy a hű maradék és a nagysokaság el fogja tulajdonítani a Sátán tömegétől visszamaradt anyagi gazdagságot, hanem ez a kép előre bejelenti, hogy Jehovának az ellenség feletti győzelme és az Isten népe hű tagjainak ajándékozott kiváltság, hogy láthatják Jehova nevének az igazolását s az abban résztvevőkként ismertetnek el, valamint az ő hatalma által és neve dicsőségére megöltalmaztatnak további szolgálatra, maradandó és állandó gazdagság lesz, illetve soha el nem muló mennyei kincsek. Ezek a hűségesek első kézből világosítottak fel, hogy a Mindenható, kinek neve egyedül Jehova, Isten, s ez egy nagyon nagy zsákmány, amellyel a halottaktól elvett zsákmány nem hasonlítható össze. A Júdabeliek által csinált zsákmány oly „nagy” volt, hogy a hegyültetéshez három napra volt szükség. Ez az egész zsákmány nekik lett hagyva, mert Isten érettük harcolt és szerzett győzelmet.

²⁶ Most Jehova Krisztus Jézus által az ő „szokatlan munkáját” végezteti, hirdettetvén az igazságot a vallásoskodók felől, akik Isten nevét bemocskolták és ne-

vében a csalárd hiszékenykerítésüket üzték. Amennyiben a hűségesek Jehova Isten legfelsőbb voltát, az ő munkáit és régen megígért királyságának az áldásait ismertetik, kincseket gyűjtöttek maguknak. Isten most földön lévő népének a nagy kiváltsága abban áll, hogy részt vehet ebben a szokatlan munkában. (68. zsolttár 12, 13) Jehova Isten készíti elő az igazság üzenetét, s ez nem valamely ember vagy emberi csoportnak az üzenete. Azért Jehova Isten az, aki felkél és megteszi „szokatlan munkáját”. Jehova most a templomában van a képviselője, Krisztus Jézus személyében s most igazságának szavait mint égi harmatot hullatja a Krisztus Jézus által vezetett népére. Azért mondja Isten prófétája: „Az Őr ad vala szólniuk az örömhírt vívő asszonyok nagy csapatának. A seregek királyai futnak, futnak: s a hű asszony zsákmányt osztogat.“ — 68. zsolttár 12, 13.

²⁷ Egy „nagy” sereg az, akik nagy kegyelemben részesültek, illetve azt a nagy kiváltságot, hogy az Isten-ől származó igazság üzenetét nyilvánosságra hozzák, s az ilyenek részt vesznek az ő „szokatlan munkájában.” Ez a munka most folyamatban van, s ez megretentti az ellenséget, s az ellenségek menekülnek, sietve összetömörülnek és elhatározó támadást készítenek elő az Isten üzenete hirdetői ellen. Most a háború idején élünk, és Isten az összes hűségeseinek megparancsolta, hogy keljenek fel hadra ellene, a vén szajha ellen. (Abdás 1) A hűségesek az ellenjelképes Jeruzsálemben vannak, a Sion hegyén, s kezelenek kivonulni az ellenség ellen. A háború a tetőfokát a mindenható Isten nagy napjának a csatájában éri el. Abban a döntő ütközetben Isten maradékának nem lesz része s azért nem használhatnak testi fegyvereket.

²⁸ Akik a neve igazolásában részt vesznek, azok mind annyian részt nyernek a zsákmányból is. Az ellenség kifosztása és az Armageddonkor rája jövő gyalázat azáltal van szemléltetve, hogy a madarak és vadak falják fel a levágottak holttesteit. (Ezékéi 39 : 17—21; Jel: 19 : 17—21) A Sátán elvetemült helytartói az egész földet kincseivel együtt hatalmukba kerítették; s ha az ellenségtől minden ily gazdagságok elvételnek, akkor azoknak lesznek kiosztva a föld áldásai, akik Istent szolgálják. Akkor a „más juhok” vagy a nagysokaság eleget tesz az Őr meghívásának: „Jertek Atyámnak Áldottai; örököljétek az országot [a földi áldásokat], amely számotokra készítették a világ megalapítása óta.“ — Máté 25 : 34.

²⁹ Hogy a Sátán egész szervezetének a megsemmisítését nagy áldások fogják követni, a továbbiakban a Krónika II. 20 : 26-ban van szemléltetve. Miután a Júdabeliek megnyerték a zsákmányt, összegyűltek a hálaadás völgyébe, ami „áldásokat” (Allott) jelent, mire „jölét” következik. Ez kétségkívül az a völgy vagy hegykötlet volt, amelyen a szövetségelt ellenségek támadásra felvonultak s ahol Isten szembeszállott velük. Ez volt tehát először a „Jósáfat völgye”, amelynek jelentése „Jehova itélkezett”; mert ott mondta ki Jehova bünszűnek az ellenséget; s az előárnyékolta, hogy Jehova a Sátán látható szervezetét alkotó nemzeteket közvetlenül Armageddon előtt bünszűeknek jelenti ki, amit az önmaga igazolására cselekszik. Azután ez a „döntés völgye” is [ami „levágást” vagy „cséplést” jelent]; hiszen Krisztus Jézus, nagy hadakozó tábornoka által végig darabokra Jehova az ellenség haderőit; s azután ez az „áldások vagy dicséret völgyévé” lesz. Sátán látható szervezete tele van gyilkossági szándékkal, s Jehova most irányítja a mozdulataikat, mialatt a népe ellen felvonulnak s a nemzetek az ellenjelképes „Jósáfat völgyébe” lépnek, ahol Isten megtöli és alaposan „megcsépeit” őket. Ezt a prófétá egy másik helyen a következőképpen írja le: „Siessetek és jöjjetek el ti népek mindenfelől, és seregeljétek egybe! Ide vezess Jehova a te hűsiedet! Serkenjenek fel és jöjjenek fel a népek a Jósáfat völgyébe; mert ott állók törvényt, hogy megtöleljék minden népeket. Erresszötek neki a sarlót, mert megérett az aratni való! Jertek el, tapossatok, mert tétve a kád, ömlenek a sajtók! Mert megsokasult az ő

gonoszáguk! — Silrgés-forgás, silrgés-forgás a döntés völgyében; mert közel van Jehova napja a döntés völgyében." — Jóel 3: 11—14; *Elberfeldi ford.*

³⁰ A tetőfokot a Jehova nagy csatájában éri el: „Jehova pedig megharsan a Sionról és megzendül Jeruzsálemből, és megrendülnek az ég és a föld; de Jehova az ő népének oltalma és az Izráel fiainak erőssége!” (Jóel 3: 16) Ezután áldások következnek, mégpedig az áldások völgyében: „És megtudjátok, hogy én vagyok Jehova, a ti Istenetek, aki a Sionon lakozom, és én szent hegyemen. És szentté lesz Jeruzsálem, és idegenek nem vonulnak át többé rajta. És majd azon a napon a hegyek muattal csepegnek és a halmok tejjel folynak, és a Júda minden medre bő vízzel ömledez; és forrás fakad Jehova házából és megnövényi a Sittim völgyét.” — Jóel 3: 17, 18.

³¹ A Júdabeliek a hálaadás völgyében gyilloktoztak; „mert ott adtak hálát Jehovának”, neve dicsőretét tovább folytatván. Miután Armageddon befejezést nyer, kétségkívül sok szolgálat lesz Jehova nevének a magasztalására, s az összes életben maradtak, úgy a maradék, mint a régi hű férfiak, a próféták, valamint a nagysokaság, csatlakoznak erre a szolgálatra. Így volt ez akkor is, midőn Isten a szövetséges népet a Verestengernél megszabadította s ezek dicsőítő énekekre zendítettek, s ez a kép szintén előre bejelenti, ami népének a mindenható Isten nagy napjának a csatájában való megszabadítása után történik. (Mózes II. 15: 1—21) Ez az áldások és öröm oly csodálatos ideje lesz, hogy emberi nyelvek erre sem szavakat nem találhatnak, sem ki mondani nem képesek, hogy Jehova nevét méltóan magasztalják. Ezek Jehovát és nagy igazolóját, Krisztus Jézust fogják magasztalni. Ez a kezdete lesz annak, amidőn Isten akarata történik a földön, miként a mennyben is. Észszerű feltételezni, hogy Jósafát, Júda hajdani királya abban az időben fel lesz támasztva s e nagyszerű alkalommal a többiekkel együtt rízendő Jehova dicsőítésére. Ez alkalomról van megírva: „Örülj ő rajta [Sátánnak Babilon által szemléltetett szervezetén] menny és ti szentek és ti apostolok és próféták; mert Isten megbosszult benneteket ő rajta!” — Jelenések 18: 20; *Schlachter.*

³² A Krónikák második könyve a héber Bibliában utolsó helyen áll, s ennek a szövege arra mutat, hogy ez a sidók babiloni fogsága után egy bizonyos idővel íratott. A 26. versben előforduló „mind a mai napig” szavak nyilván a maradék visszavezetésének az idejéig jelentik és különösen Istennek most földön lévő népére vonatkozhatnak. A mindenható Isten nagy napjának a csatája után a föld mindörökké az ellenjelképes „áldások” vagy „dicsőítések” völgye marad; hiszen ez az a csatamező, ahol Jehova a maga nevét minden ellenségén meghosszítja, s az emberek, akik azután örökre a földön fognak lakni, örökre magasztalják majd a Legfelsőbb nevét. — 150. zsoltár 1—6.

³³ A Júdabeliek és társaik azután elhagyták a csatateret s mindannyian visszatértek Jeruzsálembé. „Megtért azért Júdának és Jeruzsálemnek egész népe Jósafáttal az ő fejedelmükkel egybe, hogy visszamenjen Jeruzsálembé nagy örömmel; mert Jehova megvigasztalta őket ellenségeik felett.” (Krónika II. 20: 27) Az életben maradtak az armageddoni csata után hasonlóképpen megszűnnek a mi Istenünk bosszúállását hirdetni s tevékenyen részt vesznek majd az Úr felépítő munkájában. A nagy Király, Krisztus Jézus fog uralkodni, s valóban ő a békefejedelem, kinek vállán az uralom nyugszik, és békéjének és jólétének soha nem lesz vége. Midőn a hű maradék teljesen bemegy a Király dicsőségébe, vele együtt részük lesz mindazokban az áldásokban, amelyek Jehova Isten dicsőségére másoknak kiosztanak. Midőn a Júdabeliek vígan visszatértek Jeruzsálembé, teljes örömmel voltak, mivel Isten teljesen igazolta nevét és Igéjét. Eppen így lesz ez Armageddon után is, ha az életben maradtak visszatérnek és Jehovát magasztalják, miután az eredményt Armageddonban végignézték: „És legeltetem szememet az ellenségeimen, és az el-

lenem Lámadó gonosztevőkön mulat majd a fülem.” — 92. zsoltár 12.

³⁴ A Júdabeliek kivonultak, hogy szembeszálljanak az ellenségével, s hazatérőben hangosabban énekeltek Jehova dicsőségét mint valaha. Erre utal a zsoltáros. (68. zsoltár 26, 27) Így előre be van jelente, hogy az Armageddon túlélők Jehova templomszervezetéhez csatlakoznak és örökre magasztalni fogják az ő nevét. „És Jehova lesz az egész föld királya; azon a napon Jehova egy lesz és a neve is egy.” — Zakariás 14: 9.

³⁵ A jelenkor az igazolás napja vagy ideje, s Jehova neve örökre fel kell magasztaltassék és dicsőítve kell legyen. Ha aztán a háborúnak vége lesz és a vita elmúlt, Jehova neve soha többé nem lesz gyálázva: „És ezek után hallám mintegy nagy sokaságnak nagy szavát az éghen, amely ezt mondja: Alleluja az üdvösség [az igazolás] és a dicsőség és a tisztaság és a hatalom az Úr, a mi Istenünké! Mert igazak és igazságosak az ő ítéletei, és azt a nagy paráznát, amely a földet megromtatta az ő paráznaságával, elítélte, és megbosszulta az ő szolgáinak vérért annak kezén.” (Jel. 19: 1, 2) Nyilván megkezdődik ezen a ponton Krisztus, a nagy békefejedelem ezeréves uralma.

³⁶ A prófétai kép azután az igazi bölcsesség útjáról beszél, amelyre minden élőknek lépnie kell: „És hementek Jeruzsálembé, lantokkal, citerákkal és trombitákkal Jehova házához. És lőn az Istennek félelme az országok minden királyságain, mikor meghallották, hogy Jehova hadakozott az Izráel ellenségei ellen.” — Krónika II. 20: 28, 29.

³⁷ Az Ördög és helytartói évszázadokon keresztül hatalmukban tartották a földet. Armageddon után többé nem uralkodhatnak, hanem az egész föld Krisztus Jézus, a békefejedelem uralma alatt fog állni, s a látható uralkodók a hű férfiak lesznek, akik a múlt évszázadokban behizonyították Jehovába vetett hitüket, ezek feltámasztanak s az egész földön fejedelmekké lesznek beiktatva. (45. zsoltár 17; Esaiás 32: 1) Ezek a hű férfiak félték Jehovát s eszerint a bölcsesség emberei voltak, s egész életükön keresztül ezt a bölcs utat követték. Eppen így kell félje minden élő ember Istent és hasonló úton kell járjanak. Az itt megvizsgált prófétai képhez a Jonadábok vagy a jóakarati emberek csak közvetve vagy következtetések alapján vannak megemlítve; ezen a helyen azonban az „országok minden királyságaiban” vannak ábrázolva, amelyek Istent Armageddon előtt és után állandóan félik. A jóakarati emberek vagy a Jonadábok a minden országból jövőkként vannak mutatva. (Jel. 7: 9) Csak aki fél Istent és királyát, Krisztus Jézust, az fog élni. Dávid király üldözte a Filiszteusokat és megverte őket „Gibeontól Gézerig”, s az ott Krisztus Jézust, a Királyt ábrázoló Dávidról van megírva: „És elterjedt Dávid híre az országokban, és Jehova adá a tőle való félelmet minden nemzetekre.” (Krónika I. 14: 16, 17) Az Úr Jézus Krisztus, a királyok Királya félelme minden élő népre és nemzetre ki fog terjedni, s ezek aztán mind a bölcsesség útjára lépnek.

³⁸ A prófétai kép a szépség és béke következő szavaival zárul: „Megnyugodot azért a Jósafát országa, és békeséget szerzett neki az ő Istene minden felől. (Krónika II. 20: 30) A Jósafátnál nagyobb Krisztus Jézus, aki azután Jehova képviselője és igazolójaként uralkodik, országában béke, nyugalom és öröm lesz. Örökre ennek a nagy békefejedelemnek a vallán nyugszik majd a béke és igazságosság uralma, s ennek soha nem lesz vége. Krisztus Jézus a dicsőségét és gazdagságát megossza majd a testületének 144 000 tagjával, akikről meg van írva: „Boldog és szent, akinek része van az első feltámasztásban: ezeken nincs hatalma a második halálnak; hanem lesznek az Istennek és a Krisztusnak papjai, és uralkodnak ő vele ezer esztendőig.” — Jelenések 20: 6.

LEGYETEK NAGYON BÁTRAKI

³⁹ Hogy e fenyegető veszedelem és nagy nyomorúság idején a fenti prófétai kép Isten népe tekintete előtt

feltárl, a nép tagjaira a legnagyobb jelentőséggel bír. A maradék és társaik imatéljesen tanulmányozzák azt s emellett örömmel emelik gondolataikat Istenhez és Krisztus Jézushoz. Isten népe egy ülti őta a vallásoskodók és szövetségeseik részéről mindenféle kegyetlen üldözésnek ki voltak téve. A legutóbbi hónapokban a politikai és pénzügyi elemek nyíltan összeállottak a klérussal, hogy egyesült erővel megsemmisítsék Jehova tanuit és munkájukat. Németországban az Úr tanuinak az üldözése minden képzeleten felül rettenetes és kegyetlen volt és az még ma is. A Brit világhatalomban összefoglalt nemzetek területén, különösen a legtávolabb eső vidékein üldözik Jehova tanuit és akadályozzák őket szolgálatukban, s ez nyilvánosan a politikai és pénzügyi hatalmi csoportok támogatásával Amerikában a politikai elemek közreműködésével Jehova tanui üldözésében. Ezeket a tényeket nem lehet elvitatni. Miért enged meg Isten ily támadásokat népe ellen? Az itt megvizsgált próféta kép megfelel erre a kérdésre és feltárja, hogy mi lesz a végeredmény. Azért kell most a hívőeknek az ily nyomatókban szemlélő elő tárt képeket más jóvendőségek világánál megvizsgáljanak, s azokat, akik szövetséget kötöttek Jehova akaratainak a cselekvésére, hátorítását és a reményességüket erősítsék. Minden időben gondoljon arra minden egyes, hogy mindezek a próféta képek a most földön élők és a szilárdan Jehova és királysága oldalán állók javára táratnak fel és jegyzettek fel hajdanában.

"A jelen pillanatban Jehova tanui szellemben látják, amint az Ördög egész szervezetét alkotó politikai, kereskedelmi, vallási és más radikális elemek serényen a Jehova szolgálói és munkája megsemmisítésére irányuló támadásuk keresztülvitelére készülnek. Tudjuk, hogy így az összeesküvést, mint az annak keresztülvitelére irányuló nyílt cselekedeteket az Ördög tervezi. A politikai és kereskedelmi férfiaknak nincs vádalapjuk Jehova tanui ellen; mert Jehova tanui semmit nem ártottak nekik és nem konkurálnak velük. De Sátán szervezeteinek ez elemei összeállottak a klérussal, mert az Ördög a maga szellemét az ő elméjükbe adta, hogy így cselekedjenek. Az ellenség egyesült haderője azért felvonulnak Jehova tanui ellen, és Sátán gyűlöletet, rosszakaratot és gonoszsgot csepegtetett elméjükbe és szervezeteinek minden részét annak elhívására vezette, hogy kötelességük mindent és mindenkit megsemmisíteni, ami és aki a mindenható Isten királyságát támogatja. Mivel a maradék és társai Jehova és Királya mellett lépnek fel, kivonul az ellenség a megsemmisítésükre. Jehova hívősegen az ővéi mellé áll s az ellenséges erőket oly helyzetbe kényszeríti, ahol tudhatják, hogy Jehova hatalma idező elő pusztulásukat, s abban az időben teljes védelmet nyújt népének.

ÖRDÖGTISZTELET

"A legutóbbi hónapokban az ellenség szervezetének politikai szárnyában lévő magas állambivalatnokok bejelentették, hogy a népek az általa ohajtott állapot megteremtéséhez több valóságosra van szüksége. A kereskedelem egyetértének az ily kijelentésekkel, s a papság jámbor ábrázattal, de kegyetlen szívvel felemeli tisztátalan kezét és Abszente mondja: „Nézzétek, mi hozzáláttunk, hogy egy jobb világot teremtsünk.“ A papság most támogatja a politikai szövetséges társakat s annak hazafias érzéséhez apollál, hogy mégis elomozditják a vallást a ravasz ördögimádó-gyakorlat által, a mi mellett többek között kellene zászlókat tisztelni, férfiaknak üdvösséget tulajdonítani s embereket tisztelni és magasztalni. E sátáni kultusz elomozditására a népiakolákban és máshol kényszerrel keresztülvizszik a zászlótisztelést. Amerika népe több mint százötven esztendőn keresztül támogatta őszintén és igazi hazafissággal az államot, anélkül, hogy valamilyen külső

nős ceremóniára lett volna kényszerítve. Egy hirtelen fordulat állott be, s aki Isten Igéjét tanulmányozza, tudja, hogy ez a fordulat arra irányul, hogy az Ördög mindazok megsemmisítésére töreksszik, akik nem mellette állnak. A kényszerített zászlótisztelgés sohasem fog jobb, hanem végül rosszabb polgárokat csinálni és elmélyített gyűlöletüket mindazzal szemben, aki Isten és Krisztus nevet említi. Az 1933. év kezdetén az Egyesült Államok kongresszusán, amely mégis csak a nép békéjére és jólétére kellene szolgáljon, egy törvénytervezet lett benyújtva a következő címmel: „A zászló tisztelgetéről szóló előírások szabályozása és szisztematizálása.“ Ez a törvénytervezet előírásokat tartalmaz egy a legaprólékosabban előírt vallásos ceremóniáról, azt a módszert illetőleg, amint a zászlót használni, hordani és tisztelni kell, és meghatározza, hogy a zászló szándékos megvetése pénzbírsággal vagy börtönnel büntetendő, mialatt a pénzbüntetés magasságának vagy a börtönbüntetés tartalmának a megsemmisítését arra a bíróra kell bízni, kinek a kerületében az eset előfordul. A törvénytervezet azt is meghatározza, hogy a „zászló kitézésének a ceremóniája alatt, vagy mialatt a zászló egy parádén körül hordozzák vagy egy szemle alkalmával arcával mindenki a zászló felé fordulni, cselemben állani és tisztelegni tartozik.“ E cselekedet elmulasztása vagy megtagadása határozottan a „zászlónak való tisztelet adása hiányának“ magyarázható s a tiszteletadás megbilintetését vonná magután, amely büntetés mindig a bíró akaratára vagy az előítélete foka szerint történne, aki elő van vezetve a kihágó. Gondolta volna valaki huszvével ezelőtt, hogy Amerikában ilyesmi lehetséges volna?

"Figyelmesen olvassa el most Dániel jóvendülésének harmadik fejezetét mindenki, aki hiszi, hogy a Biblia az Isten Igéje, az igazság és hasonlítsa össze azt a fenti zászlótisztelgési ceremóniával, ami most a kongresszusban függőben lévő törvénytervezetben ajánlva lett. Tartanak figyelembe, hogy a Dániel jóvendülésének a feljegyzése szerint mindenkitől meg lett követelve, hogy a hangszerek felhangzásakor bizonyos gesztust vagy ceremóniát gyakoroljon s így egy állóképet imádjon. Három hű Izraelita, akik teljesen hittek és megbíztak a mindenható Istenben, elhatározta, hogy engedelmeskedik a Mózes II. 20:1-5-ben feljegyzett parancsainak. Amidőn felismerték, hogy a ceremonia az Ördög imádására szolgáló manőver volt, megtagadták az annak való tiszteletet s meg lettek büntetve a bíró akaratára szerint, aki elő vitettek, s a büntetés abban állott, hogy összekötözve és erőszakkal egy hétszerte befűtött tüzes kemencébe vették. De az Istenbe vetett hitük és engedelmességük miatt Jehova sértetlenül megint kiszabadította őket. Isten ezt a feljegyzést különösen azok javára és vezetésére jegyeztette fel, aki őt ma szeretik és neki engedelmeskednek, s az ő hátorításukra a fanatikus zászlótisztelgés és ördögimádás mostani órájában biztosítja Isten a hívőseket, hogy megoltalmazza őket, ha megözik hívőségüket iránta. Krisztus Jézus minden igaz követője Istennek s nem embereknek vagy törvényeknek engedelmeskedik, amelyeket fanatikus emberek állítottak fel s a mindenható Isten nevével gyalázzák. A Krisztus Jézus igaz követőinek a Jehova iránti engedelmességükre vonatkozó elhatározása a szövetségzett összeesküvést nagyobbn sietségre készíti a Jehova tanui elleni nyílt cselekedetük végrehajtásában. Figyeljétek és legyetek elkészülve egy az Ördög szervezete kereskedelmi, politikai, vallási és más radikális elemektől jövő és a Jehova tanui és társaik megsemmisítésére irányuló megbeszélte eljárásra! Ha ez a veszedelem folyamatban lesz, minden hívősegen emlékezzen a Jehova által mondott következő szavakra: „Nem a tiétek a harc, hanem Istené!“ Gondoljatok arra, hogy ő a multban mindig megoltalmazta hű népét, amely az ő nevéért és ügyéért sikraszállt! Legyetek biztosítva, hogy a mindenható Isten az ereje megnyilatkozik azok érdekében, akik neki engedelmeskednek, amint írva van: „Mert Jehova szemei fognak az egész földön, hogy hatalmát megmutassa azokhoz, akik ő hozzá teljes szívvel ragaszkodnak.“

(Kronika. II. 16:9) Isten népe teljes oltalma, megmentése és szabadítása Istentől kell jöjjön, s ő így szól népéhez: „Hajlék az örökkévaló Isten, alant vannak örökkévaló karjai; előzi előled az ellenséget, és ezt mondja: Puszítsd!” — Mózes V. 38:27.

„Az Isten Igéjében feljegyzett különböző prófétai képek — beleértve a Kronika II. könyvének 20. fejezetét is — feltárulása azt bizonyítja, hogy a szabadulás napja közel van. A Sátán egyesült haderői elindítottak döntő támadásra Istennek az Úr Jézus Krisztushoz összegyűjtött népe ellen; s mivel a mindenható Isten az ő népét és annak szabadítását teljesen figyelembe tartja, így szól a hűségeselekhez: „Ne féljétek és ne rettegjétek e nagy sokaság miatt; mert nem ti harcoltok velük, hanem az Isten!” Jehova Isten az ő népével van. Azért legyetek nagyon hátrak és álljatok szilárdan, s mi szemlélni fogjuk a hűségeseleknek a Legfelségesebb keze által való megmentését és szabadítását.

TANULMÁNYKÉRDÉSEK

1. Mi volt a célja e prófétai képnek és ennek feljegyzésének? Ird le a helyzetet a képnek ezen a pontján! Hogyan nyújtott Jehova egy másik alkalommal biztosítékot, hogy vezetői és oltalmazza az őt szeretőket a neki engedelmeskedőket?
2. Mely mai tényekben teljesednek a következő szavak: „Amint elkezdték az éneklést és dicséretet?”
3. Hogyan járt karólva az éneklés és dicséret az ellenség elleni „csapda felállításával”? Hogyan teljesedik ez?
4. Hogyan próbálja megfogni és megsemmisíteni az ellenség Isten népét?
5. A Szentírás világos kijelentése szerint mi a biztos eredménye az ellenségnek az Isten népe megfogására és megsemmisítésére irányuló kísérletének?
6. Mutasd ki, hogy az Úr az ellenség mozdulatának az irányítása által feleletet ad népe imádságára, amely a 140. zsolt. 9—14. ben ki van fejezve!
- 7—9. Magyarázd meg, vajjon a csata kimenetele egy bal-lépésnek tudható be!
10. Ird le az állapotok fejlődését, amelyek most arra vezetnek, hogy Ammon és Moáb a Seir hegyén lakozók ellen forduljon!
11. Milyen taktikával próbálják mostan a „Seir hegyéről” valók a szövetségeseik, „Ammon és Moáb” segítségét „Júda és Jeruzsálem” megfogásához és megsemmisítéséhez, amint ez Izráelnek a babiloni fogsága idején is volt?
12. Mi van előre bejelentve azáltal, hogy az Ammon és Moáb fiait a Seir hegyén lakozóknak véget vetettek s azután egymást semmisítették meg?
13. Milyen célból engedte Jehova a dolgokat lejátszódni és feljegyezni s most a szövetségese népe előtt azok jelentőségét feltárni? Kinek nyújt ez vizsgálatást és erősítést és mely feltételek alapján?

14. Mi lett előre bemutalva azáltal, hogy Júda és Jeruzsálem az utasítás szerint cselekedett, s azután, amint meg volt ígérve, látták az Úr szabadítását?

15—17. Mi történt abban az időben a 24. vers feljegyzése szerint? Mit jelent ez a vers mint jóvendülés? Illesztés össze ezzel a 46. zsolt. 9—12 és Jeremiás 25:33 jóvendülését!

18—20. Milyen utasítást és biztosítékot tartalmaznak az előbbieket Jehova mostani népe számára? Mutasd ki az összehangot az előbbieket és a Jel 19:20, 21 és Ezekiel 28:18 prófétai kijelentése között!

21, 22. Mutasd ki, hogyan jelzik előre más Íráshelyek is, hogy Jehova a lándzsát az ellenség felé fordítja és elveszi tőlük a zsákmányt!

23—25. Hogyan halmaztak fel Sátán haderői kincseket az utolsó napokra? Mi lesz a következménye a cselekedeteknek rájuk s mi „Júdára és Jeruzsálemre”?

26. Hogyan kelt fel Jehova és végzi „szokatlan munkáját”?

27. Alkalmazd a 68. zsoltár 12. versét!

28. Mi értendő itt a „zsákmány elosztása” alatt? Ki fog azon résztvenni?

29, 30. Hogyan lett a prófétai képben „Jósafát völgyéből” vagy a „Döntés völgyéből” a „hálaadás völgye”? Mi van ezáltal előre benutalva?

31, 32. Alkalmazd a prófétai képet, amint a Júdabeliek a hálaadás völgyében összegyűltek s abban Jehovát dicsérték! Mit jelent az a körülmény, hogy a völgy „mind a mai napig” úgy nevezetik?

33—35. Mi lett előre bemutatva a 27. versben feljegyzettek által? Idézz más Íráshelyeket, amelyek azáltal teljesednek, hogy Jehova „hallatlan dolga” egy fordulatot fog előidézn!

36. Hogyan és miért fognak az élők a kép beteljesedésekor „hárfákkal, lautokkal és trombitákkal Jeruzsálembe menni”?

37. Hogyan fog Isten felelme az országok minden királyságaira esni, ha meghallják majd, hogy az Úr Izráel ellenségeit ellen harcolt?

38. Mi lett megjövendölve a prófétai kép 30. versében?

39. Ird le a helyzetet, amiért Isten ezt a képet és más prófétai képeket előállította! Miért engedi meg népének ily üldözést? Hogyan szolgálják most ezek a prófétai képek azt a célt, amelyért feljegyeztettek?

40. Hogyan és miért hozattak össze az ellenség haderői Jehova tanni ellen?

41. Mely határozott mozgalom van most folyamatban, hogy az emberek között öröktiszteletet támogasson és előmozdítsa? Mily taktikákat alkalmaznak e célból? Ki felelős ez eljárásért és mi ennek a célja?

42. Hasonlítsd össze a mostani helyzetet a Dániel harmadik részében feljegyzettekkel! Milyen célból jegyezte tét fel ez a feljegyzés? Hogyan hoz hasznót most abból Isten népe?

43. Tehát mit céloz Jehova nyilvánvalóan azzal, hogy most feltárja az Igéjében feljegyzett prófétai képek jelentőségét?

(Angol W. 1938 augusztus 15)

E folyóiratot az amerikaiak megrendelhetik a következő címen:
WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY, 117 Adams Street, Brooklyn, New York, U. S. A.
Évi előfizetési ára 1.— Dollár.

Felelős J. J. Detrick ml., Praha-Vyšehrad, Podvíní 184. — R. Březina Praha, nyomdása.